

Arrest

nr. 207 194 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen omstreeks eind maart 2015. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 10 december 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 13 mei 2016.

1.2. Op 2 september 2016 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in. Op 29 mei 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent, en op 22 juni 1981 in Beiaa (Bagdad, Centraal-Irak) bent geboren. U woonde tot uw vertrek in het ouderlijk huis in Beiaa. U voltooide de basisschool en begon vanaf 1999 te werken in de auto-onderdelenzaak van uw vader.

Omstreeks 2004-2005 ontdekte u dat u homoseksueel bent en begon u een liefdesrelatie met een jongen uit uw buurt, A. M. A. J. Daarnaast had u diverse seksuele contacten met mannen die u leerde kennen op bekende ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen. Behalve uw mannelijke partners was niemand op de hoogte van uw homoseksualiteit.

In 2007 ging uw vader op pensioen en nam u zijn zaak over. Ook uw broers werkten geregeld in de zaak. In 2008 huwde u met S. A. A. A. Q. (OV X - CG X: toekenning vluchtelingenstatus dd. 03/12/2015). Een jaar later werd u vader van een zoon, A. H. M. (OV X). In 2010 verliet uw echtgenote u omdat ze had ontdekt dat u homoseksueel was. Bovendien had ze een dispuut met uw moeder omdat ze astrologie beoefende. Uw echtgenote wou scheiden maar u weigerde.

Vanaf december 2012 kreeg u in uw winkel regelmatig het bezoek van een zekere A. S. en een paar van zijn getrouwen. Ze behoorden tot het Mehdi-leger en waren er van op de hoogte dat u homoseksueel bent. Ze bedreigden u omwille van uw seksuele geaardheid en eisten bovendien dat u hen financieel zou steunen. Ze spraken over een initieel bedrag van 15.000 dollar, aangevuld met maandelijkse bijdragen. U weigerde en zei dat uw hele zaak niet eens zo veel geld waard was. Na een aantal bezoeken veranderde de toon van de mannen. Ze lieten u een pistool zien en bedreigden u met de dood. In totaal kwamen ze een tiental keer langs.

Ergens in december 2012 vond u een bermbom bij uw winkel. U waarschuwde de burens en ging naar huis. Toen uw moeder hoorde wat er was gebeurd zei ze dat u niet langer thuis kon blijven. U dook onder bij uw vriend A. M. die enkele huizen verder woonde. Via uw vriend vernam u dat de ontmijningsdienst de bom onschadelijk had gemaakt. Ook de politie was bij uw winkel geweest.

De volgende dag vernam u van uw moeder dat A. S. en zijn gevolg waren langs geweest in het ouderlijke huis. Ze vroegen naar u en noemden u een ongelovige en 'bekeerling'. Volgens u is 'bekeerling' een scheldnaam voor homoseksuelen en ontdekte uw familie op die manier uw geaardheid. Uw moeder zei de mannen dat ze geen contact met u had en dat ze afstand van u nam. Ze bood de mannen aan het huis te doorzoeken. Toen de mannen weggingen dreigden ze er mee uw familie hard aan te pakken indien ze de waarheid verborgen hielden.

U was van mening dat de mannen uw huis in de gaten zouden houden en besloot in de woning van uw vriend te blijven. In tussentijd verzamelde u het nodige geld en bereidde u uw vertrek uit Irak voor.

Op 22 januari 2013 vloog u op legale wijze van Bagdad naar Turkije. U reisde samen met uw echtgenote S. en uw zoon A. naar Istanbul, waar jullie een woning deelden.

In Turkije had u losse seksuele contacten met mannen. Omstreeks januari 2015 verbrak uw echtgenote alle contact en sindsdien had u geen idee waar zij en uw zoon verbleven.

In Turkije bleek een permanent verblijf onmogelijk, wat u deed besluiten om via een smokkelaar naar Europa te reizen. Op 25 maart 2015 verliet u Turkije via de kust bij Izmir. Per boot bereikte u Griekenland, waar uw vingerafdrukken op 26 maart 2015 werden genomen. Vervolgens reisde u met een vals paspoort per vliegtuig van Griekenland naar België. Op 24 april 2015 vroeg u in België een eerste keer asiel aan. U was er niet van op de hoogte dat uw echtgenote S. daags voordien samen met uw zoon A. ook een asielaanvraag had ingediend.

Na aankomst koos u ervoor om bij een Iraakse vrouw, een zekere S. M. A. (OV X - CG X: toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 20/03/2015), en haar twee kinderen te logeren. U voelde zich niet goed bij de situatie en overwoog te verhuizen naar de woonst van een andere vriend, een zekere A. S.

Omstreeks juni 2015 werd de wagen van uw broer Y. geconfisqueerd door de sjiitische militie Assaab Ahl Al Hak.

Op 17 juni 2015 werd u gehoord door het CGVS. U verzweeg dat u homoseksueel was en zei dat het Mehdi-leger u om financiële redenen had bedreigd.

Op 10 december 2015 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte geen geloof aan de door u ingeroepen asielmotieven en bovendien was er volgens het CGVS in uw regio van herkomst, Bagdad, geen sprake van een situatie van veralgemeend geweld zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

In het kader van uw beroepsprocedure gaf u middels een kopie van een aangifte gericht aan het Hof van Assisen te Bagdad te kennen dat uw moeder op 5 oktober 2015 een klacht had ingediend tegen de personen die u hadden bedreigd. Verder legde u een kopie voor van een overlijdensakte waaruit moest blijken dat uw broer Y. op 5 februari 2016 was vermoord.

Bij het doorlopen van uw beroepsprocedure ontdekte u dat uw echtgenote S. in België verbleef en ondertussen de vluchtelingenstatus had bekommen. Rond dezelfde periode begon u op aandringen van uw moeder een relatie met een Iraakse vrouw, een zekere A. K. M. (OV X - CG X: weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus dd. 30/06/2016). Uw moeder hoopte dat de relatie u van uw homoseksualiteit kon afhelpen.

Op 13 mei 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) in beroep de weigeringsbeslissing van het CGVS. U ging in hoger beroep tegen de uitspraak van de RvV, maar op 14 juli 2016 werd uw beroep verworpen door de Raad van State (RvS).

Ondertussen bent u religieus getrouwd met A. en woont u in bij uw schoonfamilie. Ook A. twijfelt aan uw seksuele geaardheid en jullie relatie loopt niet bijster vlot. Midden 2016 verbrak uw familie het contact met u.

U keerde niet terug naar Irak en diende op 2 september 2016 een tweede asielaanvraag in.

In het kader van uw tweede asielaanvraag herhaalt u uw eerdere asielmotieven en geeft u te kennen dat u homoseksueel bent. U beweert dat twee van de militieleden die u bedreigden, een zekere H. I. F. A. K. (OV X - CG X: toekenning vluchtelingenstatus dd. 28/10/2015) en M. A. D. (roepnaam: M. T.), zich in België bevonden maar ondertussen naar Irak zijn teruggekeerd. U vernam dit via uw vriend A. A. L., een Iraakees die in België asiel aanvroeg maar ondertussen naar Irak is teruggekeerd. Voorts verwees u naar de veiligheidssituatie in Irak. Uw asielaanvraag werd op 22 mei 2017 door het CGVS in overweging genomen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie eerste pagina paspoort, kopie overlijdensakte broer Y. dd. 05/02/2016, kopie politieaangifte dd. 05/10/2015, screenshots van YouTube-video's in verband met de veiligheidssituatie in Irak en foto's in het uitgaansleven.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS merkt op dat u nog steeds geen zicht biedt op uw identiteit.

In het arrest in het kader van uw eerste asielaanvraag (nr. 167 535, dd. 13/05/2016) bevestigde de RvV de bevindingen van het CGVS wanneer die stelde dat u geen zicht bood op uw werkelijke identiteit en dat er ernstige vragen waren bij de authenticiteit van de voorgelegde identiteitsdocumenten. Uit uw incoherente verklaringen kon worden afgeleid dat u doelbewust valse verklaringen had afgelegd en/of moedwillig fraude had gepleegd met identiteitsdocumenten. De kopieën van de naderhand voorgelegde documenten konden niets veranderen aan deze vaststelling. Bovendien bevatte uw Iraaks paspoort volgens u andere identiteitsgegevens dan die waaronder u zich in België liet registreren. U had geen valide uitleg voor de afwijkende identiteitsgegevens en legde incoherente verklaringen af over uw paspoort. De RvV was van mening dat de vaststellingen van het CGVS steun vonden in het administratief dossier, dat de vaststellingen pertinent en terecht waren, en dat ze onverminderd gehandhaafd bleven aangezien ze niet door u werden aangevochten tijdens de beroepsprocedure. Volgens de RvV wierpen de vaststellingen een zware smet op uw algehele geloofwaardigheid.

Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag brengt u geen elementen aan die iets afdoen aan voorgaande vaststellingen. Integendeel, de reeds aanwezige twijfels worden versterkt door nieuwe documenten en bijkomende incoherente verklaringen. U beweert tijdens het gehoor in voorafgaand onderzoek namelijk dat u uw Iraaks paspoort kon recupereren bij de smokkelaar (zie CGVS, 10/03/2017, p. 5). Dit staat haaks op wat u bij het doorlopen van uw eerste asielaanvraag heeft beweerd, namelijk dat u het paspoort bij de boottocht naar de Griekse eilanden bent kwijtgeraakt (zie Verklaring, dd. 30/04/2015, vraag 25). Het betekent dat u tijdens uw eerste asielaanvraag doelbewust bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd betreffende essentiële stukken voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Vervolgens belooft u het originele Iraakse paspoort binnen te brengen. Vreemd genoeg lost u deze belofte niet in, ook al werd u expliciet op het belang van het paspoort gewezen (zie CGVS, 10/03/2017, p. 5). In plaats daarvan legt u op 27 maart 2017, ruim twee weken na het interview, een kopie voor van de eerste twee pagina's van een Iraaks paspoort (zie Documenten, kopie Iraaks paspoort). Het betreft weinig meer dan een kopie en makkelijk te manipuleren document. Het heeft dus een zeer beperkte bewijswaarde, zeker gezien de eerder geuite twijfels omtrent uw identiteit. Bovendien betreft het een onvolledige kopie waardoor essentiële informatie, bv. de uitgiftedatum of de MRZ-code, verborgen blijft. Voorts blijkt het paspoort op naam te staan van 'Y. M. G.', geboren op '22/06/1981'. Dit strookt niet met uw eerdere verklaringen, namelijk dat uw paspoort op naam stond van 'H. M. G.', geboren op '25/11/1979' (zie Verklaring, 30/04/2015, vraag 3). Deze vaststellingen zorgen voor bijkomende twijfels omtrent uw identiteitsdocumenten en werkelijke identiteit.

In diezelfde optiek wijst het CGVS er op dat uw zoon A. bij de Belgische autoriteiten bekend staat als 'A. H. M.'. Volgens de Iraakse gebruiken, waarbij kinderen de naam van hun vader als tweede naam dragen, impliceert het dat u 'H.' en dus niet 'Y.' zou heten. Hiermee geconfronteerd slaagt u er niet in een valide uitleg te formuleren. U houdt het bij de hypothese 'dat uw ex het bewust heeft gedaan' (zie CGVS, 10/03/2017, p. 8). Deze nietszeggende uitleg kan geenszins overtuigen. Niet enkel zorgt dit voor bijkomende twijfels omtrent uw werkelijke identiteit, het zorgt ook voor twijfels bij uw familiale situatie en gezinssamenstelling.

Bovenstaande vaststellingen doen in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en uw algemene geloofwaardigheid. Het CGVS kan enkel vaststellen dat u ook bij uw tweede asielaanvraag moedwillig verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust.

Verder hecht het CGVS nog steeds geen geloof aan de voorgehouden incidenten uit uw eerste asielaanvraag.

In het kader van uw eerste asielaanvraag wees het CGVS op de grote discrepanties tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie Vragenlijst, dd. 30/04/2015) en uw verklaringen tijdens het gehoor van 17 juni 2015. Verder legde u incoherente verklaringen af betreffende de bembom, legde u inconsistente verklaringen af inzake de chronologie van uw relaas, legde u incoherente en wisselende verklaringen af over de militie(s) die u bedreigden, waren uw verklaringen betreffende de reactie op de bedreigingen laconiek en niet doorleefd, was uw relaas uiterst summier en beknopt, beschikte u over geen enkele indicatie dat u na uw vertrek uit Irak nog geviseerd werd, en waren er geen aanwijzingen dat de eventuele confiscatie van de wagen van uw broer enige repercussies zou hebben. In beroep oordeelde de RvV dat deze bevindingen steun vonden in het administratief dossier, dat ze pertinent en terecht waren, en dat ze door u niet in concreto werden weerlegd. De RvV voegde er aan toe dat u niet aannemelijk kon maken dat u ontvoerd of vermoord zou worden door sjjiitische milities of door Islamitische Staat ('IS'). Ook de documenten die u bij het verzoekschrift voegde en de documenten die u tijdens de zitting bij de RvV heeft voorgelegd, konden niets aan de appreciatie van de RvV veranderen. In casu ging het over de politieaangifte van uw moeder (dd. 05/10/2015), een eigendomsbewijs van een wagen, en makkelijk te manipuleren kopieën van documenten (waaronder een overlijdensakte van uw broer Y.) die gezien de Iraakse context weinig of geen bewijswaarde hebben.

In het kader van uw tweede asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan die het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen incidenten teniet doen. U beperkt zich tot het herhalen en bevestigen van uw verklaringen (zie CGVS, 10/03/2017, p. 9). Zelfs nadat u wordt geconfronteerd met de conclusies van de RvV, blijft u volhouden dat u een waarheidsgetrouwe versie van de feiten heeft gegeven (zie CGVS, 10/03/2017, p. 9). Wat de kopie van de overlijdensakte van uw broer Y. betreft, merkt het CGVS op dat u deze reeds tijdens de beroepsprocedure in het kader van uw eerste asielaanvraag had voorgelegd en dat het document volgens de RvV niets aan haar appreciatie kon veranderen (zie hoger). Het CGVS voegt er aan toe dat u bovendien niet kan verklaren waarom uw

belagers uit het niets en pas meer dan drie jaar na uw vertrek uit Irak, plots uw broer doodden (zie CGVS, 10/03/2017, p. 10). Daarnaast verwijst u naar de kopie van de politieaangifte (dd. 05/10/2015) en beweert u dat die over een inval in uw ouderlijke woonst gaat (zie CGVS, 10/03/2017, p. 11). Ook dit document werd reeds door de RvV beoordeeld. Uit de door u neergelegde vertaling blijkt bovendien dat er in het document niet naar een huiszoeking wordt verwezen. Er staat enkel dat uw moeder aangifte deed van een doodsbedreiging (zie administratief dossier, aanvullende nota). Meer toelichting wordt niet gegeven, hetgeen uiteraard bijzonder merkwaardig is. Verder blijkt u het tijdstip van de inval met moeite te kunnen situeren, kan u niet zeggen wie het huis binnenviel, en geeft u een weinig overtuigende reden voor de inval. U formuleert kort twee tegengestelde motieven: enerzijds zouden de milities u zoeken (in de veronderstelling dat u er bent), anderzijds willen ze u onder druk zetten om terug te keren (in de veronderstelling dat u bent gevlucht) (zie CGVS, 10/03/2017, p. 11). Bovenstaande bevindingen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen incidenten.

Vervolgens beweert u dat twee van de personen die u bedreigden zich in België bevonden (zie CGVS, 10/03/2017, p. 4-5). Uiteraard verandert dit op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, de bedreigingen waarnaar u verwijst zijn namelijk ongeloofwaardig. Wanneer u de kans krijgt om bijkomende uitleg te geven over de manier waarop deze personen u bedreigden, beperkt u zich tot het terug kaatsen van de vraag (zie CGVS, 10/03/2017, p. 9). Deze laconieke houding staat (nogmaals) in schril contrast met de ernst van de voorgehouden feiten, en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden asielmotieven. Verder kon er verwacht worden dat u reeds ten tijde van uw eerste asielaanvraag had gemeld dat deze personen zich in België bevonden, u was er namelijk van op de hoogte. Dat u het niet meteen meldde, versterkt het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen.

U stelt vervolgens dat er niet enkel financiële motieven spelen bij uw belagers, maar dat ze u eveneens viseren omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS hecht echter geen geloof aan uw verklaringen omtrent uw seksuele geaardheid (zie verder). Het feit dat u uw voorgehouden seksuele geaardheid aan reeds ongeloofwaardig incidenten koppelt, illustreert dat er geen enkel geloof aan uw asielmotieven en de voorgehouden vrees kan worden gehecht.

Daarnaast slaagt u er niet in uw homoseksualiteit aannemelijk te maken.

Het feit dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen melding heeft gemaakt van uw homoseksualiteit doet vanzelfsprekend ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden seksuele geaardheid.

Aangezien u insinueert dat uw situatie in Irak als homoseksueel onhoudbaar was geworden, mag worden verwacht dat u van meet af aan naar uw seksuele geaardheid had verwezen. Ook tijdens uw beroepsprocedure, op het moment dat u reeds wist dat het CGVS geen geloof hechtte aan uw asielmotieven, zei u niets over uw seksuele geaardheid. Tijdens het gehoor van 10 maart 2017 geeft u geen overtuigende reden ter verklaring van uw stilzwijgen. U zegt weinig meer dan dat u 'wat twijfel en schaamte' had, zonder het verder toe te lichten (zie CGVS, 10/03/2017, p. 8, 10).

Verder zijn uw problemen in Irak als gevolg van uw homoseksualiteit geheel ongeloofwaardig.

U verwijst enkel naar incidenten die in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden (zie hoger). De gebeurtenissen die uit deze incidenten voortvloeiden zijn logischerwijs eveneens ongeloofwaardig. U voegt er aan toe dat de milities hadden ontdekt dat u homoseksueel was, maar u haalt geen geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat de milities het effectief wisten. Bovendien heeft u geen enkel idee hoe de milities konden ontdekken dat u homoseksueel bent (zie CGVS, 10/03/2017, p. 9-10, 11). U beweert ook dat de milities onverbiddekelijk zijn ten opzichte van homoseksuelen en dat ze hen op gruwelijke wijze om het leven brengen, maar daartegenover staat dat u klaarblijkelijk jarenlang ongemoeid bleef (zie CGVS, 10/03/2017, p. 9, 12). Kortom, u maakt allerm minst aannemelijk dat u ooit problemen heeft gekend in Irak.

U legt daarnaast bijzonder inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen af over de manier waarop u zich bewust werd van uw homoseksualiteit.

Zowel bij het invullen van de Verklaring Meervoudige Aanvraag (dd. 06/09/2016) als tijdens het gehoor gaf u te kennen dat u rond 2004-2005 heeft ontdekt dat u homo bent (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 19 - zie CGVS, 10/03/2017, p. 8, 9, 12). Afhankelijk van de identiteitsgegevens waarop het CGVS zich dient te baseren (zie boven) was u op dat moment 23 à 26 jaar oud, wat op zich reeds

een behoorlijke leeftijd is om uw gevoelens voor mannen te ontdekken. Later tijdens het gehoor begint u een bijzonder onduidelijk betoog waarbij u enerzijds insinueert dat u zich reeds voor 2004 bewust was van uw gevoelens, om dat vervolgens te ontkennen, nadien nogmaals terug te komen op uw verklaringen, en uiteindelijk te beweren dat het u reeds vóór 2004-2005 duidelijk werd dat u zich tot mannen aangetrokken voelde (zie CGVS, 10/03/2017, p. 13-14). Uiteindelijk is het geheel onduidelijk wanneer u zich bewust werd van uw gevoelens. Afhankelijk van uw verklaringen voelde u het sinds uw kindertijd ('ik ben zo geboren, het zit in mijn bloed'), uw puberteit (als vijftienjarige), uw twintigste, of pas enkele jaren later (zie CGVS, 10/03/2017, p. 13-14). Dat u op geen enkele wijze duidelijkheid schept over het tijdstip van uw bewustwording doet zeer ernstige vragen rijzen bij uw verklaringen.

Ook over de manier waarop u zich bewust werd van uw homoseksualiteit lopen de versies uiteen. Gevraagd om toe te lichten op welke manier u uw gevoelens in 2004-2005 ontdekte, geeft u heel omfloerste antwoorden als 'Ik heb wel eens een geval meegemaakt en sindsdien oefende ik het uit. Ik ging naar websites, filmen publiceerde. En ik voel niets tegenover een vrouw.' (zie CGVS, 10/03/2017, p. 12). Gevraagd om toe te lichten wat u verstaat onder 'een geval meemaken', verwijst u naar seks hebben met mannen. U voegt er aan toe dat 'jullie' filmpjes bekeken, u 'het' daarna ging 'uitoefenen' met een jongen uit de wijk, en dat u 'het' nadien vaker begon te doen (zie CGVS, 10/03/2017, p. 12). Het komt uiteraard geheel onaannemelijk over dat u zich pas van uw gevoelens bewust werd op het moment dat u seks had met mannen. Nadien beweert u dat u er zich van bewust werd omdat u een hekel had aan vrouwen, geen zin had om met vrouwen om te gaan, en helemaal niets voor vrouwen voelde (zie CGVS, 10/03/2017, p. 13). Dat u uw homoseksualiteit koppelt aan een afkeer van vrouwen, is opnieuw opmerkelijk. Zeker aangezien u naar eigen zeggen tweemaal gehuwd bent en een kind heeft met één van deze vrouwen. Vervolgens insinueert u dat 'er opeens een gevoel was dat u met een man naar bed wou' (zie CGVS, 10/03/2017, p. 14). Gevraagd of dat gevoel uit het niets kwam, ontkent u dit. Volgens u was er al eerder sprake van gevoelens maar zat u met twijfels (zie CGVS, 10/03/2017, p. 14). U krijgt de kans die twijfels toe te lichten maar - tussen het geeuwen door - zegt u enkel dat u vreesde voor uw reputatie en de reactie van uw familie. Een vrees voor uw reputatie of voor de represailles van uw familie, is echter iets anders dan twijfels omtrent uw homoseksuele gevoelens (zie CGVS, 10/03/2017, p. 14).

Ook over uw eerste homoseksuele partner, tevens de eerste en enige man met wie een langdurige (liefdes)relatie had, legt u weinig overtuigende verklaringen af.

U beweert dat u een relatie had met een buurjongen, een zekere A. M. A. J. (zie CGVS, 17/05/2017, p. 12). U krijgt herhaaldelijk de kans om over jullie relatie te vertellen maar steeds blijft u op de vlakke en geeft u slechts met mondjesmaat bijkomende informatie. Nochtans kan men verwachten dat er behoorlijk wat over te vertellen valt, niet in het minst omdat u een homoseksuele relatie had terwijl u getrouwd was. Bovendien is wat u zegt weinig doorleefd of overtuigend. Zo zegt u aanvankelijk enkel dat jullie meerdere keren het bed deelden. U krijgt de kans om toe te lichten hoe het tot een relatie kwam, maar u houdt zich op de vlakke door te zeggen dat het 'in je bloed zit, dat het niet opeens gebeurt, dat je zo geboren wordt, dat u vaak met de jongen sliep, en dat er ook sprake was van liefde' (zie CGVS, 10/03/2017, p. 13). Ook uw beschrijving van uw partner blijft erg op de vlakke, net als de beschrijving van de manier waarop jullie elkaar leerden kennen en van kennissen tot partners uitgroeiden (zie CGVS, 17/05/2017, p. 14-15). Wat dat laatste betreft valt op dat u onmiddellijk de vergelijking maakt met de manier waarop mannen en vrouwen elkaar benaderen. Bovendien geldt ook nu dat u slechts heel geleidelijk informatie vrijgeeft, waarbij het lijkt alsof u steeds de vragen van de interviewer afwacht. Daarnaast vertelt u weinig concreets over jullie relatie, ook al duurde die zeven à acht jaar. U zegt enkel dat jullie een mooie liefdesrelatie hadden, vaak seks hadden, en vaak cafés bezochten. Verder valt op dat u ondanks deze mooie relatie alle contact met Ali verbrak toen hij naar Taji verhuisde. U heeft geen idee hoe het hem nadien verging (zie CGVS, 17/05/2017, p. 15-16). Gevraagd naar de reden waarom u alle contact verbrak verwijst u naar uw problemen en zijn verhuis. Dat u hem niet kon contacteren omwille van uw problemen is uiteraard ongeloofwaardig (zie hoger). Aangezien het om een heuse liefdesrelatie ging is het bovendien vreemd dat een verhuis ervoor zorgde dat u zelfs niet meer probeerde om nog iets van hem te horen (zie CGVS, 10/03/2017, p. 16). Dergelijke verklaringen zorgen voor ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw relatie met Ali.

Uw verklaringen over uw seksuele contacten met andere mannen in Irak kunnen evenmin overtuigen. U verklaart dat u in Bagdad bekende ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen opzocht en zeer frequent seks had met mannen (zie CGVS, 10/03/2017, p. 16), ook ten tijde van uw relatie met Ali. U geeft daarbij een eerder stereotiepe en clichématige beschrijving van de manier waarop u homoseksuelen herkende en benaderde. U zegt namelijk dat het bij homo's niet is zoals bij vrouwen en

dat ze snel naar u komen als u hen in de ogen kijkt (zie CGVS, 10/03/2017, p. 16). Vervolgens zegt u, die een hekel heeft aan vrouwen, dat u homoseksuelen kon herkennen aan hun uiterlijk, hun kleur, en hun manier van lopen. Volgens u lopen ze als vrouwen, hebben ze geen haar op hun gezicht, en hebben ze een zacht lichaam zoals dat van een meisje (zie CGVS, 10/03/2017, p. 16-17). Dat u zich als homoseksueel beperkt tot een dergelijke stereotiepe beschrijving van andere homo's komt zeer weinig aannemelijk over.

Daarnaast zorgen uw verklaringen over uw heteroseksuele relaties voor twijfels omtrent uw homoseksualiteit.

U beweert dat u in 2008 huwde met S. A. A. A. Gevraagd om toe te lichten hoe het tot een huwelijk kwam terwijl u zeker wist dat u homo was én een hekel had aan vrouwen, zegt u weinig meer dan dat het 'normaal' verliep. Nogmaals geconfronteerd met de specifieke context waarin u zich bevond, herhaalt u keer op keer weinig meer dan dat u door uw familie onder druk werd gezet om te huwen. Wanneer u gevraagd wordt hoe het voelde om als homo tegen uw zin met een vrouw te trouwen, zegt u enkel dat u onder druk stond (zie CGVS, 10/03/2017, p. 17). Dergelijke antwoorden kunnen niet overtuigen.

U scheidt bovendien geen duidelijkheid over de manier waarop S. uw geaardheid ontdekte. Aanvankelijk weet u niet hoe ze het heeft ontdekt (zie CGVS, 10/03/2017, p. 18). Nadien oppert u het vermoeden dat ze uw telefoon had geopend en er foto's van uw partner Ali had gevonden. Vervolgens laat u uitschijnen dat ze een vermoeden had omdat jullie niet vaak seks hadden, eenmaal om de twintig dagen en u haar weinig aandacht schonk (zie CGVS, 10/03/2017, p. 18). Men mag redelijkerwijs verwachten dat u een eenduidig antwoord op deze vraag kan geven, niet in het minst omdat het na de ontdekking tot een zware ruzie kwam en u bleef ontkennen dat u homoseksueel bent. Er kan worden verwacht dat tijdens deze discussie of in de nasleep ervan duidelijk werd hoe S. het ontdekte. Bovendien is het opmerkelijk dat u S. niet eens heeft gevraagd hoe ze het te weten kwam (zie CGVS, 10/03/2017, p. 18).

Ook over het moment waarop S. vertelde dat ze uw geheim had ontdekt legt u weinig overtuigende verklaringen af. Eerst zegt u weinig meer dan dat ze het had ontdekt en dat ze het u vertelde. Vervolgens, wanneer om meer toelichting wordt gevraagd, voegt u er aan toe dat jullie samen in de slaapkamer waren toen S. u ermee confronteerde (zie CGVS, 10/03/2017, p. 18). Nadien zegt u dat ze heel kwaad werd en begon te schreeuwen, meer vertelt u niet (zie CGVS, 10/03/2017, p. 19). Heel overtuigend of doorleefd komen deze oppervlakkige verklaringen niet over.

Verder stelt het CGVS zich vragen omtrent jullie scheiding. U beweert dat jullie in 2010 jullie eigen weg gingen. S. wou niet langer contact, maar u weigerde te scheiden. Vreemd genoeg hebben jullie jaren later Irak samen verlaten en deelden jullie lange tijd een woning in Turkije (zie CGVS, 10/03/2017, p. 19). Vervolgens vertikt u tijdens het gehoor herhaaldelijk om toelichting te geven bij die opmerkelijke keuze, wat uiteraard voor twijfels zorgt omtrent uw oprechtheid (zie CGVS, 10/03/2017, p. 19). Los daarvan legt u zeer onwaarschijnlijke verklaringen af over wat er nadien gebeurde. Volgens u heeft S. u anderhalve maand à twee maanden voor uw vertrek uit Turkije opnieuw verlaten en wist u tot maanden na uw aankomst in België niet waar ze verbleef. Uit jullie dossiers blijkt nochtans dat jullie met slechts één dag verschil asiel hebben aangevraagd in België (zie CGVS, 10/03/2017, p. 5-6). Het is zeer ongeloofwaardig dat het hier werkelijk om toeval gaat. U beweert dat u heeft geprobeerd om tot een verzoening te komen, maar dat S. dit weigerde. Wat rest is de vaststelling dat jullie volgens u tot op heden niet officieel gescheiden zijn.

Vervolgens heeft het CGVS ernstige vragen bij uw tweede (religieus) huwelijk met A. K. M. Het is zeer opmerkelijk dat u ondanks uw homoseksualiteit, uw afkeer van vrouwen, en uw huwelijk met S., besloot om toch voor een tweede keer te huwen. Niet in het minst omdat u in België de kans heeft om uw homoseksualiteit in alle vrijheid te beleven. Als reden voor uw tweede huwelijk verwijst u opnieuw naar de sociale druk van uw familie. Zij pushten u vanuit Irak omdat er roddels de ronde deden over uw geaardheid én omdat uw familie dacht dat een nieuwe vrouw u misschien 'beter zou maken' (zie CGVS, 10/03/2017, p. 20). Het CGVS is niet overtuigd van deze oppervlakkige uitleg. Het is bijzonder weinig waarschijnlijk dat u zich door uw familie liet leiden om in België een tweede huwelijk aan te gaan en er op die manier voor te zorgen dat u uw seksualiteit opnieuw in het verborgene diende te beleven. Bovendien kan u niet verduidelijken of A. al dan niet op de hoogte is van uw homoseksualiteit. U zegt aanvankelijk dat ze 'wat twijfels heeft' omdat jullie relatie niet goed zit (zie CGVS, 10/03/2017, p. 7). Op het eind van het interview verklaart u dat A. foto's van uw homoseksuele escapades op uw gsm

heeft teruggevonden en dat u haar probeert te overtuigen dat er niets aan de hand is. Deze twee versies zijn niet met elkaar te vereenzelvigen.

Verder wijst het CGVS op uw herhaalde stereotiepe of clichématige omschrijvingen van homoseksuelen.

Hierboven werd reeds beargumenteerd dat u homoseksuelen heel vaak met vrouwen vergelijkt, zowel qua uiterlijk, houding, als gedragingen. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien dat u homoseksualiteit grotendeels in de seksuele sfeer plaatst en ondanks een langdurige amoreuze relatie heel erg op de vlakte blijft wanneer het over gevoelens van liefde of genegenheid gaat (zie boven). U geeft ook aan dat uw familie dacht dat een huwelijk u van uw homoseksualiteit kon 'genezen' en dat u, ondanks dat het om een bijzonder grove assumptie gaat, daar als homo op inging. Nochtans bevindt u zich in België, een land waar homoseksualiteit wordt getolereerd (zie boven), en voelt u zich naar eigen zeggen slecht als u uw seksualiteit niet op een vrije manier kan beleven. U heeft het verder over 'zich verdiepen' in uw seksuele geaardheid (zie boven) of 'uw interesse uitoefenen' (zie verder), wat vreemde bewoordingen zijn om uw homoseksualiteit onder woorden te brengen. Verder toont u zich bereid een 'medisch onderzoek' te ondergaan om uw homoseksualiteit te diagnosticeren. Gevraagd welk medisch onderzoek zoiets kan aantonen geeft u volgend laconiek antwoord: "Dat weet ik niet, de wetenschap is zodanig ontwikkeld. Ik weet niet hoe ze het kunnen ontdekken" (zie CGVS, 10/03/2017, p. 20). Dat u uw homoseksualiteit als een soort medische kwestie en of fysieke toestand ziet, komt uiteraard heel bizar over en zorgt voor bijkomende twijfels omtrent uw seksuele geaardheid.

Uw kennis van het Turkse en Belgische homomilieu weegt verder niet op tegen bovenstaande bemerkingen.

U weet dat er in Istanbul diverse ontmoetingsplaatsen zijn voor homo's en transgenders. U zou deze plaatsen ook gefrequentieerd hebben. Gevraagd om toelichting te geven over het leven als homo in Turkije, houdt u het er bij dat u er 'als een homo leefde' en dat er meer vrijheid is (zie CGVS, 10/03/2017, p. 20). Overtuigen doet de uitleg allerminst.

Verder beweert u het in België naar uw zin te hebben als homo en verklaart u diverse bars en discotheken te bezoeken. U gebruikt echter eigenaardige bewoordingen om uw escapades in het nachtleven te omschrijven. U omschrijft het als volgt: "Momenteel oefen ik mijn interesse, elke donderdag, vrijdag, en zaterdag uit. Om mijn normaal leven uit te oefenen" (zie CGVS, 10/03/2017, p. 8, 20). Wat uw uitgaansleven betreft is het trouwens opmerkelijk dat u spontaan de openingsuren en het chronologisch verloop van een doorsnee feestweekend schetst (zie CGVS, 10/03/2017, p. 20). Dit komt eerder ingestudeerd over.

De neergelegde foto's hebben bovendien weinig of geen bewijswaarde.

U legt nog tientallen foto's voor van u die zich in het nachtleven begeeft. U poseert met diverse personen van wie u beweert dat ze holebi's of transgenders zijn (zie Documenten, foto's in het uitgaansleven - zie CGVS, 10/03/2017, p. 11). Gesteld dat deze foto's genomen werden in het Belgische holebi-milieu, zeggen de foto's uiteraard weinig of niets over uw seksuele geaardheid. Ze tonen weinig meer dan dat u met deze personen poseert.

Uw gedrag tijdens het gehoor in voorafgaand onderzoek getuigt bovendien van een gebrek aan medewerking en interesse in uw asiëldossier.

Al bij uw eerste asiëlaanvraag werd er verwezen naar uw laconieke, niet doorleefde, bondige, en zeer summiere verklaringen (zie boven). In het kader van uw tweede asiëlaanvraag zet u dit stramien doelbewust verder. U geeuwt zich een weg door het gehoor, ook wanneer u naar zeer ernstige en ingrijpende zaken wordt gevraagd (zie CGVS, 10/03/2016, p. 10, 14, 18). Bovendien kreeg u de ruimte om zaken toe te lichten en uw verhaal te doen, maar verkoos u zich te beperken tot zeer summiere en korte antwoorden. Keer op keer lijkt u de vragen van de interviewer af te wachten in plaats van actief aan het gesprek te participeren (zie CGVS, 10/03/2017, p. 5-22). Op bepaalde momenten vertikt u het gewoonweg de vragen te beantwoorden en verschuilt u zich achter nietszeggende verklaringen (zie CGVS, 10/03/2017, p. 19-20). Het feit dat u zich dusdanig weerbarstig opstelt kan als een gebrek aan medewerking worden gezien en ondergraaft de ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Uw gebrek aan medewerking toont zich ook in het feit dat u doelbewust valse verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaatsen van uw echtgenote S. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u namelijk dat u sinds uw vertrek naar Turkije geen idee had waar ze verbleef. Nu blijkt dat u in Turkije lange tijd een huis met haar zou hebben gedeeld, dat jullie in België met één dag verschil asiel hebben aangevraagd, en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u niet wist dat ze in België was (zie boven). Dit toont aan dat u niet wenst dat de asielinstanties een volledig zicht krijgen op uw situatie, wat in strijd is met de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214- 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit " areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er

daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de andere neergelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande appreciatie.

De foto's en nieuwsberichten betreffende de veiligheidssituatie in Irak doen namelijk niets af aan de bovenstaande veiligheidsanalyse van uw regio van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In het verzoekschrift worden de volgende middelen aangevoerd:

“4.1. Eerste middel

- *Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;*
- *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*

Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn tweede aanvraag tot asiel heeft ingediend op 2 september 2016.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing dat aan verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Irak, te verlaten. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- Met betrekking tot zijn identiteit.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij zonder meer zijn correcte identiteitsgegevens heeft bekend gemaakt in het kader van zijn asielaanvraag, hij is de heer Y. M. G., geboren op 22 juni 1981 te Beja. Het klopt misschien dat hij eerder een vals reispas heeft neergelegd, maar de kopieën die verzoeker heeft afgelegd zijn afkomstig van zijn authentieke reispas.

Dit reispas was in het bezit van de smokkelaar van verzoeker hier in België, maar het was voor verzoeker jammer genoeg niet meer mogelijk om het bij hem te recupereren. Wel heeft verzoeker in allerijl nog een kopie van de eerste pagina's kunnen bemachtigen, dewelke hij heeft voorgelegd.

Verzoeker wil onderlijnen dat ook de originele geboorteakte, die hij al bij zijn eerste asielaanvraag heeft voorgelegd, zijn correcte identiteitsgegevens weergaf. Verweerster kan in die zin niet redelijkerwijs blijven volhouden dat verzoeker op heden geen duidelijkheid wenst te bieden over zijn identiteit.

- Met betrekking tot de bedreigingen die door militieleden werden geuit

Verweerster leest in volgende verklaring van verzoeker een valse tegenstelling:

“Die zochten me. Proberen druk uit te oefenen zodat ik terugkeer naar Irak.”

(stuk 1)

Dat de milities naar verzoeker op zoek waren betekent niet meer dan dit: dat ze niet precies wisten waar hem te vinden. Ze waren er wel degelijk van op de hoogte dat verzoeker Irak ontvlucht was en zetten zijn familie onder druk, zodat hij zou terugkeren.

Daarnaast wenst verzoeker toch ook te verduidelijken dat hij effectief pas op de hoogte was van het feit dat een aantal van zijn belagers zich in België bevonden na het afronden van zijn eerste asielprocedure. Verzoeker werd op de hoogte gebracht van deze informatie in mei 2016, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar arrest had geveld. Een vriend van hem, de heer A. A.-L. was hen rond deze periode immers tegen gekomen.

Met betrekking tot zijn seksualiteit

Verzoeker vreest dat verweerster bij de beoordeling van zijn seksualiteit te weinig rekening gehouden heeft met zijn emotionele natuur, die nu eenmaal weinig gecompliceerd is.

Verzoeker is niet de man van de grote gevoelens. Homo zijn is voor hem in de eerste plaats een kwestie van lustbevrediging. Los van het feit dat verzoeker zich zeer bewust is van het torenhoge maatschappelijke taboe in Irak, was het voor hem persoonlijk steeds eenduidig. Hij geniet van seks met mannen.

Met relaties gaat verzoeker dan ook uiterst pragmatisch om, hij hertrouwde in België met een vrouw omdat zijn familie dat wilde, maar beëindigde evenzeer zijn relatie met de Irakese man waar hij al jarenlang een relatie mee onderhield, gewoon omdat dit praktisch niet meer haalbaar was.

In die zin heeft verzoekster té weinig rekening gehouden met de bewijzen en verklaringen die verzoeker wel op overtuigende wijze kan aanbrengen, namelijk over zijn beleving hier in België, waar hij bijna elk weekend doorbrengt in de typische Holebi-clubs van Brussel.

- Nieuwe elementen

Verzoeker wenst in het kader van dit beroep ook nog een aantal nieuwe elementen aan te brengen. Zo werd hij intussen ook door zijn eigen stam verstoet (stuk 41). Verzoeker legt dit verstotingsattest nu reeds voor en zal tijdens de procedure een vertaling hiervan neerleggen.

Daarnaast wenst verzoeker ook nog foto's neer te leggen van zijn huis dat werd uitgebrand (stuk 46). In geval van terugkeer loopt verzoeker wel degelijk zeer groot gevaar.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij er wordt vervolgd omwille van zijn geaardheid.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Voor verzoeker is het onmogelijk om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen. De Iraakse autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen, noch in de mogelijkheid om aan verzoeker individuele bescherming te bieden.

Dit middel is bijgevolg gegrond.

4.2. Tweede middel

- Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de afkomst van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad.

Verweerster concludeert dat er geen reden meer zou zijn om omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zo erkent verweerster in haar bestreden beslissingen dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict (stuk 1). Echter is deze vaststelling, volgens verweerster, onvoldoende om aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

Verweerster slaagt er echter niet in om dit oordeel op een onderbouwde wijze te beargumenteren. Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst gezegd gewrongen motivatie oplevert.

Verweerster erkent in de bestreden beslissing dat "de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is" en het geweld dat in Bagdad plaatsvindt "maandelijks honderden doden en gewonden opeist" (stuk 1 en stuk 2).

Aangaande de mate van willekeurig geweld verwijst verzoeker naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 in de zaak C – 465/07, te consulteren op <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?uri=CELEX%3A62007CJ0465>). In dit arrest stelt het Hof van Justitie klaar en duidelijk dat de inhoud van de artikel 15, sub C Kwalificatierichtlijn verschilt van die van artikel 3 E.V.R.M. en dat deze op autonome wijze dient te worden uitgelegd:

“28 Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.

32 De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33 De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.”

Het arrest van het Hof van Justitie bepaalt niet via welke objectieve criteria de mate van willekeurig geweld dient beoordeeld te worden. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan hierbij wel als leidraad dienen.

Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.

De belangrijkste redenen die verweerster aanhaalt om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, is de bewering dat de aanwezigheid van de sjjiitische milities ervoor heeft gezorgd dat de aard, intensiteit en frequentie van de acties van IS in Bagdad zijn veranderd. Vandaag zouden er nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaatsvinden.

Eveneens erkent verweerster dat de mobilisatie van de sjjiitische milities sinds juni 2014 gepaard gaat met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal.

Hiertegenover argumenteert verweerster dat ondanks deze precaire veiligheidssituatie het openbare leven in Bagdad nog niet stilgevallen is, de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad uitoefenen en internationale organisaties en diplomatieke vertegenwoordiging er aanwezig blijft. Ook toont het feit dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006 volgens verweerster aan dat er geen reëel risico op ernstige schade is. De huidige motivatie van verweerster is een zwakgebod. Toen verweerster op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, werd dit als volgt beargumenteerd:

“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad verschilt van die in 2014. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”(stuk 3, CGVS, Tijdelijke beslissingsstop voor asielaanvragen Irakezen, 03 september 2015, te consulteren via <http://www.cgvs.be/nl/actueel/tijdelijke-beslissingsstop-voor-asielaanvragen-van-irakezen>)

Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014 of 2013, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De beleidswijziging van verweerster is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk die de toestroom van vluchtelingen met zich meebrengt vindt, voor alle duidelijkheid, geen enkele grond in de Belgische wetgeving, laat staan in internationale rechtsnormen.

Verweerster is zich terdege bewust van haar plicht elke asielaanvraag objectief te beoordelen, zoals blijkt uit volgend interview dat Knack op 15 september 2015 afnam van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de heer Dirk Van den Bulck:

“Van de Wetstraat tot het dorpscafé, overal worden dezelfde vragen gesteld. Hoe moeten we die duizenden nieuwe vluchtelingen integreren? En hoeveel zal het ons kosten? Ligt u daar als bewaker van de asielpoort van wakker?”

Van den Bulck: *Onze opdracht is onderzoeken of iemand al dan niet nood heeft aan bescherming. Dat doen mijn medewerkers in de grootst mogelijke objectiviteit, op basis van individuele gesprekken, gewapend met gedetailleerde en permanent geactualiseerde informatie over de landen van herkomst. De maatschappelijke druk van het aantal asielaanvragen mag in dat proces geen enkele rol spelen. Uiteraard ben ik me als bevoorrecht waarnemer bewust van die druk. De uitdagingen zijn enorm, we zullen compleet nieuwe hefbomen moeten uitvinden om de integratie te doen slagen. Huisvesting, bijvoorbeeld, wordt een erg moeilijke klus, zeker in een dichtbevolkte regio als Vlaanderen.”*

(stuk 4, Knack, “Ik vrees dat deze toestroom nog maar een voorproefje is”, 15 september 2015, te consulteren via: <http://www.knack.be/nieuws/belgie/ik-vrees-dat-deze-toestroom-nog-maar-een-voorproefje-is/article-longread-605475.html>, verzoeker zet vet)

Sedert 2015 is er geen andere communicatie meer op de website van het CGVS terug te vinden. de verzoeker gaat er dan ook van uit dat voor het CGVS de situatie in Bagdad (Irak) ongewijzigd is.

In verschillende arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in april 2016 dan ook beslissingen van verweerster vernietigd. (arrest n° 165 615 van 12 april 2016, arrest n° 165 670 van 12 april 2016, arrest n° 165 661 van 12 april 2016 én arrest n° 165 671 van 12 april 2016)

Op 28 september 2016 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest n° 175 342 opnieuw een beslissing van verweerster vernietigd op basis van de uiterst precaire veiligheidssituatie in Bagdad:

“Or, il est de notoriété publique que d'importants attentats on continué et continuent à frapper Bagdad actuellement et que certains d'entre eux, comme celui du 3 juillet 2016 par exemple ont faits de nombreuses victimes. »

(stuk 31, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Arrest n° 175 342 van 26 september 2016)

Uit wat hierna volgt zal enerzijds duidelijk blijken dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds uitermate onveilig en precair is en anderzijds dat verweerster het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden ten aanzien van verzoeker door, onder maatschappelijke druk, haar beleid bij te stellen, terwijl de objectieve paramaters wat betreft de veiligheidssituatie in Bagdad niet gewijzigd zijn. Een terugkeer naar Bagdad betekent dan ook een schending van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

VEILIGHEIDSSITUATIE IN BAGDAD

1.

Verzoeker is van oordeel dat op basis van de door verweerster gevoegde COI – Focus op geen enkele manier een wijziging in de bijzondere slechte veiligheidssituatie in Bagdad blijkt. In dit oordeel ziet zich gesteund door verschillende recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 165 615 van 12 april 2016, arrest n° 165 670 van 12 april 2016, arrest n° 165 661 van 12 april 2016 én arrest n° 165 671 van 12 april 2016).

“Par ailleurs, le Conseil s'interroge sur la pertinence de certaines conclusions tirées par la partie défenderesse dudit rapport du 6 octobre 2015 du Cedoca concernant la situation sécuritaire et la violence aveugle qui prévaut à Bagdad.” (arrest n° 165 615 van 12 april 2016)

Na consultatie van de site Iraq Body Count, die wordt vernoemd in het hogervermelde CEDOCA rapport, kunnen we vaststellen dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad voor het jaar 2015 ongeveer 3000 bedraagt, waar dit er iets minder dan 3000 waren in 2013. Het aantal doden was in 2014 hoger dan het aantal in 2015, namelijk zo'n 4000 dodelijke burgerslachtoffers. Het aantal incidenten in 2015 ligt echter beduidend hoger dan het aantal incidenten de voorgaande jaren. In 2015 is er sprake van bijna 2000 incidenten.(zie ook stuk 7, Iraq Body Count, Database, te consulteren via: <https://www.iraqbodycount.org/database/>)

Bij het bekijken van deze cijfers dient men bovendien rekening te houden met de vaststelling door de VN dat de werkelijke aantallen slachtoffers wellicht een stuk hoger liggen, en de vaststelling in het CEDOCA-rapport dat het aantal explosies op een zelfde hoge niveau blijft (cfr. supra).

Daarnaast plaatst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de nodige vraagtekens bij de argumenten dat het publieke leven niet is stilgevallen in Bagdad en de stad zelf heel wat interne vluchtelingen aantrekt:

« ...ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pc, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêté. »

« Le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous le contrôle d'organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. » (arrest n° 165 615 van 12 april 2016)

Ook uit andere bronnen die niet in het CEDOCA-rapport werden opgenomen blijkt het aanhoudende geweld in Bagdad.

Zo werd ook door de Nederlandse asielautoriteiten een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder.

De veiligheidssituatie in Bagdad (stad en provincie) is in de verslagperiode niet significant veranderd. In de stad is in de verslagperiode een aantal grote bomaanslagen gepleegd. Dagelijks vinden er kleine aanslagen plaats met geïmproviseerde bommen waarvoor de verantwoordelijkheid doorgaans niet wordt opgeëist. Wekelijks vinden er beschietingen plaats en worden er lijken gevonden van personen die door geweld om het leven gekomen zijn. Deze geweldsvormen worden veelal toegeschreven aan tribaal, sociaal en crimineel geweld, maar de gerenommeerde bron heeft geen geverifieerde informatie over de daders. De bron volgt eventueel politieonderzoek naar de daders en toedracht niet, waardoor er doorgaans geen nieuwe informatie over dergelijke incidenten wordt verstrekt.

(...)

De controles blijken niet afdoende doeltreffend om de stad zodanig te beveiligen dat ISIS geen aanslagen met bomauto's kan plegen. Corruptie bij controleposten zou hierbij een rol spelen. Ook wijdverbreide gebruik van nep-bomdetectors tot juli 2016 was een belangrijke factor.

(...)

De veiligheidssituatie in de Baghdad Belts is nog altijd slecht. Er vindt strijd plaats tussen Iraakse veiligheidstroepen en ISIS. ISIS pleegt er aanslagen en bereidt vanuit dit achterland aanslagen in Bagdad voor. Hoewel er veel controleposten in het gebied zijn, biedt het landelijke gebied een alternatieve route om Bagdad ongecontroleerd in te komen. Het is onbekend hoeveel ISIS-strijders zich in dit gebied ophouden.

Grote aanslagen

(...)

De maand mei kende een aantal zeer bloedige dagen door grote aanslagen op drukbezochte plaatsen voornamelijk in sjiitische wijken in de stad. Op 11 mei 2016 vielen bij drie verschillende aanslagen in de wijken Sadr City (overwegend sjiitisch), Adil (overwegend soennitisch) en Kadhamiya (gemengd) ongeveer tachtig doden. Op 17 mei 2016 vonden er opnieuw drie aanslagen plaats waarbij mogelijk meer dan vijftig doden vielen. Dit maal in de wijken Sadr City, Shaab (overwegend sjiitisch) en al-Rasheed (overwegend sjiitisch). ISIS heeft de verantwoordelijkheid opgeëist voor de aanslagen in Sadr City en Shaab. Alle drie de aanslagen vonden plaats op een markt.¹⁰² Op 30 mei 2016 kwamen bij het verijdelen van een aanslag twee mensen om het leven. Op dezelfde dag vonden twee aanslagen plaats, één vanuit een taxi bij een controlepost in Shaab en één op een overheidsgebouw in Tarmiyah (overwegend soennitisch, deel van de Baghdad Belts). Bronnen noemen verschillende aantal doden, respectievelijk één burger en drie soldaten dan wel zeven doden voor de aanslag in Shaab en één burgerdode dan wel twintig doden voor de aanslag in Tarmiyah. Het Institute for the Study of War wijst deze aanslagen van mei 2016 toe aan ISIS, waarbij voor de aanslag in Tarmiyah verwezen wordt naar een claim van ISIS. De vertrouwelijke bron doet geen uitspraak over de daders.

Op 9 juni 2016 bracht iemand een bomauto tot ontploffing in de wijk Baghdad alJadeda (overwegend sjiitisch), opnieuw in de buurt van de al-Baydha'a bioscoop. Hierbij zouden twaalf of vijftien doden en ongeveer vijftig gewonden gevallen zijn. ISIS zou de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist hebben.

In de nacht van 2 op 3 juli 2016 pleegde ISIS een grote aanslag in de wijk Karada. De autobom werd tot ontploffing gebracht in een winkelstraat waar het die avond druk was met gezinnen die na het breken van de vasten inkopen gingen doen voor het aanstaande Suikerfeest. Het aantal doden dat geïdentificeerd is, is volgens het ministerie van Gezondheid opgelopen tot 324. Mensen kwamen niet alleen om het leven door de explosieven, maar ook doordat het drukbezochte Hadi winkelcentrum in de Karada Dakhil-straat in brand vloog. Door een gebrek aan nooduitgangen zijn veel mensen door de brand en door verstikking om het leven gekomen. ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist en stelde sjiitische moslims tot doelwit te hebben. Er waren onder de slachtoffers ook soennieten en christenen.

Op 15 oktober 2016 vond in de overwegend sjiitische wijk Shaab een zelfmoordaanslag plaats op een begrafenis. Hierbij vielen 34 burgerdoden. ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist (...)

(stuk 5: Min. BuZa, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak – 2016-11-14, te consulteren via: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/14/algemeen-ambtsbericht-over-irak>, verzoeker zet vet).

In een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre, worden ook het maandelijks aantal slachtoffers uit 2014 weergegeven. Met een gemiddeld aantal doden van 300 per maand, zijn deze cijfers quasi identiek aan het aantal doden dat in 2015 maandelijks te betreuren viel. De situatie is dus even gevaarlijk gebleven in Bagdad. Terwijl, zoals reeds hoger werd aangegeven, op 3 september 2015 net werd besloten tot een beslissingsstop, omdat er een noemenswaardige daling van het geweld zou zijn tegenover de situatie van 2014.

(...)

(stuk 6: LandInfo [The Norwegian Country of Origin Information Centre], originele titel: "Irak: Bagdad - sikkerhetssituasjon per februar 2015", 13 Februari 2015, te consulteren via: http://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/topical_note_baghdad_-_the_security_situation_as_of_february_2015_0.pdf)

Het rapport van de VN-missie voor Irak, dat gegevens bevat tot oktober 2015, noemt het aantal slachtoffers in Irak "onthutsend". Meer specifiek blijkt uit dit rapport dat veruit het grootste aantal slachtoffers van het conflict in Irak in Bagdad te betreuren valt:

"During the reporting period, from 1 May to 31 October 2015, the ongoing violence caused a minimum of 10,911 civilian casualties, killing at least 3,855 persons and wounding 7,056. Baghdad was the most affected governorate, with a minimum of 6,168 civilian casualties (1,875 killed and 4,293 wounded), followed by Anbar (452 killed and 1,421 wounded) and Diyala (658 killed and 918 wounded). Owing to difficulties in undertaking verification of incidents recorded by UNAMI/OHCHR, the actual number of civilian casualties could be much higher than recorded."

"Unidentified perpetrators caused at least 7,556 civilian casualties (2,365 killed and 5,191 wounded), which comprises 69 per cent of all casualties across Iraq during the reporting period. Baghdad was the worst affected governorate, with 5,843 casualties (1,670 killed and 4,173 wounded) and 92 percent of them attributed to unidentified perpetrators. Tactics tended to involve the use of a variety of IEDs, often detonated in public places or where civilians congregate, targeted killings (bombings, shootings, etc.), and abductions."

(stuk 24, UNAMI/OHCHR, Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq, 1 May- 31 October 2015, 11 januari 2016, pp. i en 27, te consulteren via: <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/IQ/UNAMIRReport1May31October2015.pdf>)

Dit rapport wijst eveneens met een beschuldigende vinger naar de milities die zagezegd aan de zijde van de overheid vechten.

Daarnaast wenst verzoeker ten overvloede de aandacht te vestigen op recente objectieve informatie, informatie die nog niet werd verwerkt in dit VN-rapport. Deze berichten bevestigen dat het sektarische geweld in Bagdad gedurende de afgelopen maanden nog is toegenomen. De milities en criminele bendes, het onderscheid is vaak nog slechts moeilijk te maken, schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag vinden ontvoeringen plaats. Ook aan de veelvuldige bomaanslagen door IS lijkt maar geen einde te komen. Meer zelfs, nu IS op andere fronten onder druk komt te staan drijft de organisatie haar aanslagen in Bagdad op, om zo veel mogelijk veiligheidsdiensten vast te pinnen in de hoofdstad. Zo grijpt de terroristische organisatie de start van Ramadan ook dit jaar weer aan voor het plegen van een aantal bijzonder bloedige aanslagen:

"A massive bombing by the Islamic State group outside a popular ice cream parlor in central Baghdad and a rush-hour car bomb in another downtown area killed at least 31 people Tuesday, Iraqi officials said.

Later in the day, bombings in and around the Iraqi capital killed seven more people."

(stuk 42, Time, a series of bombings have killed 38 people across Baghdad, 30 mei 2017, te consulteren via: <http://time.com/4798941/baghdad-ice-cream-bombing-isis/>)

JULI 2016 – MAART 2017

Islamic State claimed a triple suicide attack on Thursday evening near a Shi'ite mausoleum north of Baghdad, which killed at least 35 people and wounded 60 others, according to Iraqi security sources.

The attack on the Mausoleum of Sayid Mohammed bin Ali al-Hadi reignited fears of an escalation of the sectarian strife between Iraq's Shi'ites and Sunnis.

The Shi'ite form a majority in Iraq but Sunnis are predominant in northern and western provinces, including Salahuddin where the mausoleum is located.

Prominent Shi'ite cleric Moqtada al-Sadr ordered his militia, the Peace Brigade, to deploy around the mausoleum, near Balad, about 93 kilometers (58 miles) north of Baghdad.

Sadr's militia is also deployed in Samarra, a nearby city that houses the shrine of Imam Ali al-Hadi, the father of Sayid Mohammed whose mausoleum was attacked on Thursday.

A 2006 bombing destroyed the golden dome of the shrine of Ali al-Hadi and his other son, Imam Hasan al-Askari, setting off a wave of sectarian violence akin to a civil war.

Pictures posted on social media showed a fire burning in the market located at the entrance of the Sayid Mohammed mausoleum. It was not clear if the site itself was damaged.

A man detonated an explosive belt at the external gate of the mausoleum at around 11 p.m., allowing several gunmen to storm the site and start shooting at worshippers on the occasion of the Eid al-Fitr festival, according to the security sources.

At least one gunman blew himself up in the middle of the crowd while another was gunned down by the guard of the mausoleum before he could detonate his explosive belt. The site also came under rocket fire during the attack that was claimed by Islamic State. The ultra-hardline Sunni group said in a statement the attack was carried out by three suicide bombers wearing explosive belts.

The militants have lost ground since last year to U.S.-backed government forces and Iranian-backed Shi'ite militias, but recent bombings showed they still have the ability to strike outside the territory they control in northern and western Iraq.

(stuk 34, Reuters, At least 35 killed in attack on Shi'ite mausoleum north of Baghdad, 8 juli 2016, te consulteren via:

<http://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-iraq-security-idUSKCN0ZN2LC>)

Bij een aanslag met een autobom op een groentemarkt in Bagdad zijn zeker 13 doden en meer dan 20 gewonden gevallen. Dat heeft de lokale politie bekendgemaakt.

De aanslag vond plaats kort voor een zitting van het Iraakse parlement, dat zich zou buigen over de veiligheidsmaatregelen in de Iraakse hoofdstad.

(stuk 18, HLN, Minstens 13 slachtoffers bij nieuwe aanslag in Bagdad, 12 juli 2016, te consulteren via:

<http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/2793652/2016/07/12/Minstens-13-slachtoffers-bij-nieuwe-aanslag-in-Bagdad.dhtml>)

Bij een zelfmoordaanslag in een plaats bij de Iraakse hoofdstad Bagdad zijn maandagmorgen zeker achttien personen om het leven gekomen.

De aanslag vond plaats bij de toegangswegen naar het dorp Khalis, op ongeveer zeventig kilometer afstand van de hoofdstad. Onder de doden zouden burgers en politieagenten zijn.

Bij de aanslag, die gepleegd werd met een autobom, vielen ook meer dan dertig gewonden, melden bronnen bij de hulpdiensten.

Hulpdiensten stellen dat er verwacht wordt dat het aantal doden nog op zal lopen gezien de toestand waarin veel slachtoffers verkeren.

Islamitische Staat

Het is nog niet bekend wie achter de aanslag zit. In de regio worden de laatste tijd vaker aanslagen gepleegd, onder meer door Islamitische Staat (IS).

Sinds het verlies van de belangrijke stad Fallujah is het aantal aanslagen opgevoerd. Begin juli nog verloren bijna driehonderd mensen het leven door een IS-aanslag in Bagdad.

(stuk 35, nu.nl, Zeker achttien doden bij aanslag nabij Bagdad, 25 juli 2016, te consulteren via: <http://www.nu.nl/buitenland/4297943/zeker-achttien-doden-bij-aanslag-nabij-bagdad.html>)

"Bij de ontploffing van een bomauto in Bagdad zijn deze nacht zeker 19 mensen om het leven gekomen. Er vielen ook minstens 30 gewonden. Dat heeft het Iraakse ministerie van Gezondheid vandaag laten weten. De soennitische terreurmilitie Islamitische Staat (IS) heeft de aanslag opgeëist."

(stuk 15, "Minstens 19 doden bij ontploffing van bomauto in Bagdad- IS eist aanslag op, Hln.be, 6 september 2016, te consulteren via:

<http://www.hln.be/hln/nl/1280/Irak/article/detail/2851180/2016/09/06/Minstens-19-doden-bij-ontploffing-van-bomauto-in-Bagdad---IS-eist-aanslag-op.dhtml>)

"Nearly three dozen people have been killed and tens of others injured in two car bomb attacks that struck a busy mall in the violence-plagued Iraqi capital city of Baghdad.

A security official, speaking on condition of anonymity, said just before Friday midnight a car rigged with explosives was detonated at the car park of al-Nakheel Mall in Palestine Street in eastern Baghdad. An assailant blew up his explosive-laden car at the busy street outside the mall building shortly afterwards.

The explosions set ablaze a number of cars parked at the parking lot and outside the mall, and damaged many others."

(stuk 36, Press TV, 35 killed, 40 wounded in twin car bomb attack in Baghdad, 10 september 2016, te consulteren via:

<http://www.presstv.ir/Detail/2016/09/10/483984/Iraq-car-bombing-Baghdad>)

"A series of bomb blasts has killed at least 15 people and wounded 55 others in Baghdad, according to police and medics.

In the first attack on Tuesday, a lone bomber detonated himself around a gathering of construction workers on a commercial street in the Jadida neighbourhood in the east of the city, a police official said.

At least eight people were killed and 29 wounded in Jadida, although some said the area was hit by a roadside bomb as well as a suicide bomber.

The Islamic State of Iraq and Levant (ISIL, also known as ISIS) claimed responsibility for the attack."

(stuk 37, Aljazeera, *Civilians killed in series of bomb blasts in Baghdad, 27 september 2016, te consulteren via: <http://www.aljazeera.com/news/2016/09/civilians-killed-powerful-suicide-attack-baghdad-160927093232445.html>*.)

“De Iraakse hoofdstad Bagdad werd zaterdagmiddag opgeschrikt door meerdere zelfmoordaanslag, waarbij in totaal minstens vijftig mensen om het leven kwamen.

Éen van de aanslagen was een zelfmoordaanslag die plaatsvond tijdens een herdenkingsbijeenkomst van sjiitische moslims in een tent op een markt in het district al-Shaab. Hierbij kwamen 41 mensen om het leven en 33 raakten gewond. ABC News sprak een bezorgde ooggetuige: “De veiligheid is hier absoluut niet goed. Dit soort grote incidenten gebeuren wederom en dan vooral in armere wijken”

(stuk 28, Metro, *Minstens 50 doden bij meerder aanslagen in Bagdad, 15 oktober 2016 te consulteren via: <http://www.metronieuws.nl/nieuws/buitenland/2016/10/minstens-50-doden-door-meerdere-aanslagen-in-bagdad>*)

“Een zelfmoordaanslag op een controlepost van de Iraakse veiligheidsdiensten ten zuiden van Bagdad heeft maandag aan zeker tien mensen het leven gekost. Nog eens 25 anderen raakten gewond, zeiden bronnen bij de politie en de hulpdiensten.

De dader reed met zijn met explosieven volgeladen auto in op de post in Yusufiya, vijftien kilometer van de Iraakse hoofdstad. Onder de doden zijn zowel agenten, militairen als burgers.” (stuk 30, The Post Online, *Dodelijke zelfmoordaanslag bij Bagdad, 17 oktober 2016 te consulteren via: <http://nieuws.tpo.nl/kort-nieuws/2016/10/17/dodelijke-zelfmoordaanslag-bij-bagdad/>*)

“A group of attackers armed with suicide vests and light weapons killed at least six people southwest of Baghdad on Monday, local officials said.

The attack claimed by the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL) group in Ain al-Tamer, involved six suicide bombers, some of whom may have been killed by security forces before they could blow themselves up.

Masum al-Tamimi, a member of the Karbala provincial council, said that the six attackers tried to infiltrate Ain al-Tamer village early in the morning.

But they clashed with security forces before withdrawing to the Al-Jihad area and detonating explosives there, Tamimi said, putting the death toll at eight.

The interior ministry issued a statement on the attack, saying that five of the bombers were killed by security forces while the sixth detonated explosives inside a house. The ministry put the death toll at six.”

(stuk 25, Aljazeera, *Iraq: Suicide attack hits south of Baghdad, 14 november 2016, te consulteren via: <http://www.aljazeera.com/news/2016/11/iraq-suicide-attack-hits-south-baghdad-161114072222549.html>*)

“At least six people, including a soldier were killed and 20 others were injured in a spate of attacks across Baghdad on Sunday. Iraqi Lt. Hatim al-Jabouri told Anadolu Agency a bomb attack in southeast Baghdad targeted a patrol vehicle, killing a soldier and injuring four others. In another attack in a central neighborhood in Baghdad, three civilians were killed and seven others were injured, al-Jabouri said. In a bomb attack close to a market area in Yusufiyye town in Baghdad, two people were killed and nine others were injured.” (stuk 8: The Muslim News, *Iraq 6 killed, 20 injured in multiple attack across Baghdad, 20 november 2016, te consulteren via: <http://muslimnews.co.uk/news/middle-east/iraq-6-killed-20-injured-multiple-attacks-across-baghdad/>*)

“Separate bombings in the Iraqi capital killed 10 people and wounded another 22, according to Iraqi officials. The Baghdad attacks mainly targeted civilians and though there was no immediate claim of responsibility, they bore all the hallmarks of ISIS in what are apparently efforts by militants to distract from the Iraqi forces' major offensive in the northern city of Mosul.” (stuk 9: TVNZ, *Ten dead in separate bombings in Baghdad, 9 december 2016, te consulteren via: <https://www.tvnz.co.nz/one-news/world/ten-dead-in-separate-bombings-baghdad>*)

Ook op het einde van 2016 en in het begin van 2017 werd Bagdad niet gespaard van aanslagen. Dit illustreert een nog steeds onveilige en onstabiele situatie.

“Bij een dubbele aanslag in Bagdad zijn bijna 30 doden gevallen. De aanslagen vonden plaats op de markt van al-Sinek in het centrum van de Iraakse hoofdstad.

Op een moment dat er veel kopers en verkopers op de markt waren, bliezen twee zelfmoordterroristen zichzelf op. Er is sprake van minstens 27 doden en 53 gewonden. De dubbele aanslag is opgeëist door de terreurbeweging Islamitische Staat (IS) via het officieuze agentschap Amaq.” (stuk 19, De Tijd, *Zware tol bij dubbele aanslag in Bagdad, 31 december 2016, te consulteren via:*

http://www.tijd.be/politiek_economie/internationaal_midden_oosten/Zware_tol_bij_dubbele_aanslag_in_Bagdad.9847645-3143.art?ckc=1&ts=1483448479

“Zeker vijfendertig mensen zijn vandaag om het leven gekomen bij een aanslag in Bagdad. Ook raakten ten minste 60 mensen gewond, volgens de politie en medische bronnen. Een zelfmoord autobom

ontplofte op een druk plein. IS zegt verantwoordelijk te zijn voor het bloedbad.” (stuk 20, Algemeen Dagblad, Dodental van nieuwe terreuraanslag in Bagdad loopt op, 2 januari 2017, te consulteren via : <http://www.ad.nl/buitenland/dodental-van-nieuwe-terreuraanslag-in-bagdad-loopt-op~acd22ec9/>)

“Bij twee aanslagen in de Iraakse hoofdstad Bagdad zijn zeker twintig mensen om het leven gekomen. Dat melden ziekenhuisbronnen. De eerste aanval vond plaats op een groentemarkt in een sjiitische wijk. Enkele uren later bracht een terrorist een bommengordel tot ontploffing op een andere markt.” (stuk 23, De Redactie.be, Minstens 20 doden bij twee aanslagen in Bagdad, 8 januari 2017, te consulteren via:

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2861599>) “Door een zware bomaanslag is in Bagdad opnieuw een bloedbad aangericht. De terreurdaad kostte circa vijftig mensen het leven, meldden hulpverleners. In een drukke straat in Hayy al-Shurta, met veel garages en handelaren in tweedehands auto's, werd een geparkeerde wagen met explosieven tot ontploffing gebracht. Er is ook nog een groot aantal gewonden, van wie velen er slecht aan toe zijn. Islamitische staat, die na te zijn verdreven uit het oosten van Mosul vergeldingsacties had aangekondigd, heeft de verantwoordelijkheid opgeëist. Het was de aanslag met de meeste slachtoffers dit jaar in de Iraakse hoofdstad en de tweede op rij. Gisteren blies in een voorstad van Bagdad een zelfmoordterrorist zich op in een bestelbus. Ook dat gebeurde in een straat met veel autodealers. Er vielen ten minste vijftien doden en vijftig gewonden.” (stuk 26, HLN, Weer bloedbad door bomaanslag in Bagdad, 16 februari 2017, te consulteren via <http://www.hln.be/hln/nl/1280/Irak/article/detail/3082632/2017/02/16/Derde-aanslag-in-drie-dagen-tijd-in-Bagdad-zestien-doden.dhtml>, verzoeker zet vet) “At least seven people were killed and 12 wounded on Tuesday in a car bomb explosion at a crowded street in Iraqi capital Baghdad, a police source said. The attack occurred in the evening when a booby-trapped car detonated at the Amal-Shaabi thoroughfare in the predominantly Sunni neighbourhood of Ameriyah in western Baghdad, Xinhua news quoted the source as saying on condition of anonymity. The massive explosion destroyed several nearby shops and many stalls, along with damaging several nearby civilian cars and buildings, the source said. The toll could rise as ambulances, police and civilian vehicles were evacuating the victims to the city's hospitals and medical centres, the source added. No group has so far claimed responsibility for the attacks, but the Islamic State (IS) militant group, in most cases, is responsible for such attacks targeting crowded areas, including markets, cafes and mosques across Iraq. Terrorist acts, violence and armed conflicts killed 382 Iraqis and wounded 908 others in January across Iraq, the UN Assistance Mission for Iraq said. The attacks came as the Iraqi security forces backed by anti-IS international coalition are carrying out a major offensive to drive out the IS militants from its last major stronghold in Iraq's northern city of Mosul.”(stuk 38 , The New Indian Express, “Seven killed, 15 wounded in car bomb attack in Baghdad”, 22 februari 2017, te consulteren via: <http://www.newindianexpress.com/world/2017/feb/22/seven-killed-15-wounded-in-car-bomb-attack-in-baghdad-1573422.html>, verzoeker zet vet) “A suicide bomber driving a truck filled with explosives attacked a police checkpoint in southern Baghdad on Wednesday night, killing at least 15 people and wounding others, Iraqi officials said. Three police officers were among the dead and several were wounded, but most of the victims were civilians, officials said.” (stuk 44, The New York Times, “Suicide Truck Bomber Kills at Least 15 in Baghdad”, 29 maart 2017, te consulteren op https://www.nytimes.com/2017/03/29/world/middleeast/baghdad-suicide-truck-bomb-isis.html?_r=0, verzoeker zet vet)

Aan de veelvuldige bomaanslagen door IS lijkt maar geen einde te komen. Wel integendeel, naarmate IS in de conventionele strijd meer en meer in het defensief wordt gedwongen gaat de organisatie meer en meer over tot zeer grote aanslagen, die bijzonder veel burgerslachtoffers maken. Zo vond op 3 juli 2016 de bloedigste aanslag in jaren plaats.

Imran Khan, de lokale correspondent voor Al Jazeera omschrijft dit als volgt:

“Although the Fallujah battle may be over, it shows that if you squeeze ISIL in one area, they pop up in another. This isn't a problem that goes away by taking territory from ISIL”(stuk 32, Al Jazeera, Iraq: Baghdad bombings kill more than 200, te consulteren via: <http://www.aljazeera.com/news/2016/07/iraq-baghdad-bombings-kill-23-160703045945293.html>)

Deze “bijzondere” aanslag bewijst dat de Iraakse overheid absoluut niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen IS. Het merendeel van de slachtoffers waren vrouwen en kinderen:

“Anger is growing in Baghdad over the government's failure to protect civilians, after a devastating bombing in a crowded commercial area in the Iraqi capital killed more than 200 people, including many children.

The powerful explosion early on Sunday came near the end of the Islamic holy month of Ramadan, when the streets were filled with young people and families out after sunset.

The death toll from the blast in Karada, a predominantly Shia neighbourhood in central Baghdad, rose to over 200 on Monday morning, as the bodies of more victims were pulled from the rubble.

Hundreds were wounded when a lorry packed with explosives blew up in a busy shopping street filled with people after they had broken their fast.

The Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL, also known as ISIS) group claimed responsibility for the attack in a statement circulated by its supporters online.

The group, which has claimed numerous deadly bombings in mainly Shia areas of Baghdad, alleged that a suicide bomber targeted a crowd of Shia Muslims.

Many of the victims were women and children who were inside a multi-storey shopping and amusement mall. Dozens burned to death or suffocated, a police officer said.

There were fears the death toll could rise even further."

(stuk 32, Al Jazeera, Iraq: Baghdad bombings kill more than 200, te consulteren via: <http://www.aljazeera.com/news/2016/07/iraq-baghdad-bombings-kill-23-160703045945293.html>, verzoeker zet vet)

De cijfers spreken momenteel voor zich. In november 2016 vielen er 926 burgerslachtoffers. In de maand december 2016 vielen 386 burgerslachtoffers en 1066 mensen geraakten gewond. In januari vielen er 403 burgerdoden en 924 mensen geraakten gewond (stuk 21).

Het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt dan ook geen steek. Er vinden nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven.

"Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) betreurt de gebeurtenis, maar benadrukt dat de vluchteling er vrijwillig voor gekozen heeft om naar Irak terug te keren.

Francken deelde vorig jaar mee dat de veiligheidssituatie in Bagdad en zijn voorsteden sinds 2014 veranderd is en asielzoekers geen echt risico meer lopen als ze terugkeren.

Een standpunt dat door Mahmoud Matroud van tafel wordt geveegd. De man keerde een tijd geleden naar Irak terug nadat zijn asielaanvraag in ons land werd afgewezen. Volgens de Irakees is de toestand in Bagdad "zeer moeilijk" door aanslagen en schietpartijen. "Er is geen leven hier in Bagdad. Sinds ik terugkeerde, ben ik het huis niet uit geweest. Dat maakt me depressief. Theo Francken zegt dat Bagdad veilig is. 'Maar waar is die veiligheid?', vraag ik meneer Francken en het humane België."

Ook volgens de broer van de vermoorde Salah Mohamed wordt Bagdad geplaagd door willekeurig geweld. De man herinnert aan de bloedige aanslag begin deze maand in Karada waarbij bijna 300 doden vielen. "Als een militie je niet doodt, dan sterf je bij een aanslag", zegt Nabil Mohamed. "Wie zijn huis verlaat, weet niet of hij veilig terugkeert. Bagdad staat in brand, Bagdad bloedt", besluit de asielzoeker."

(stuk 33, De Morgen, Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten, 14 juli 2016 te consulteren op

<http://www.demorgen.be/buitenland/vluchteling-die-vrijwillig-terugkeerde-naar-irak-na-drie-maanden-doodgeschoten-bafed973>)

2.

In de bestreden beslissing stelt verweerster verder dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben, dit strookt echter niet met de realiteit in de Irakese hoofdstad.

De Irakese autoriteiten hebben weliswaar formeel nog steeds de controle over Bagdad, maar sinds de sjiiitische militie in juni 2014 gemobiliseerd werden, controleren zij in de praktijk grote delen van de stad, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen.

De Iraakse overheid heeft niet de slagkracht om hiertegen in te gaan, bij open confrontaties tussen militie en overheidstroepen, trokken deze laatste veelal aan het kortste eind. Bovendien staan zij onder invloed van de Iraanse regering, die deze militie aanstuurt en hoopt te profiteren van de implosie van het Irakese centrale bestuur.

Hervormingspogingen van de huidige premier Al-Abadi werden door deze sjiiitische militie gefnuikt. Het trieste bewijs van de onmacht van de autoriteiten was de ontvoering van de viceminister van justitie.

"Ook ontvoeringen zijn onlangs toegenomen in de Iraakse hoofdstad. Ze worden toegeschreven aan gewapende militie die de straten onveilig maken. Deze recente golf van ontvoeringen in Bagdad valt samen met de aangekondigde hervormingen van de regering van eerste minister Haidar al-Abadi en de spanningen die er zijn met zijn voorganger Nouri al-Maliki.

Hoge ambtenaren, tribale leiders, ondernemers, geestelijken en gewone burgers worden lukraak gearresteerd en weggevoerd onder het toezicht van leger en politie. De veiligheidsdiensten lijken geen einde te kunnen maken aan deze ontvoeringsgolf.

De recente ontvoering van de viceminister van Justitie in het centrum van Bagdad bracht premier Haider al-Abadi en zijn regering in verlegenheid en toonde de macht van de militie. In augustus en begin september werden 127 mensen ontvoerd, (waaronder deze viceminister), 18 Turkse werknemers, hoge ambtenaren, een legerofficier en gewone burgers.

Veiligheidsexpert Sadeq al-Husseini stelt: "Meer dan 30 milities zijn actief in de hoofdstad Bagdad. Hun hoofdkwartieren zijn bekend. Ze richten wegblokkades op die ze gebruiken om burgers te ontvoeren om politieke of sektarische motieven." Hij voegt er aan toe: "Oud-premier Nouri al-Maliki heeft de invloed van deze milities in Bagdad gecementeerd en altijd enthousiast gesteund. De ontvoering van de plaatsvervangend minister van justitie is een poging van de milities om Abadi's hervormingen te saboteren." Naast sektarische motieven zijn er ook ontvoeringen puur voor losgeld, waar zelfs kinderen het slachtoffer van zijn."

Deze hervormingen treffen de meeste adviseurs in de Iraakse ministeries, die belast zijn met het toezicht op en de evaluatie van het werk van overheidsinstellingen. "De gevoelige ministeries in Irak werken met Iraanse adviseurs die nu in Abadi's plannen voor ontslagen en inkrimping werden opgenomen, dit tot grote woede van de Iraanse ambassade in Bagdad", aldus een medewerker van de regerende National Alliance.

Eén van die mensen die in België asiel aanvroegen is Ibrahim Abdul Rahman. Hij had zijn moeder niet verteld dat hij van plan was om te vluchten naar Europa toen hij Irak verliet. Hij wilde immers niet dat ze zich zorgen zou maken. Hij vertelde haar dat hij naar Turkije zou reizen en asiel zou aanvragen bij het VN-kantoor daar. Rahman was eerder ontvoerd geweest in eigen land. Er werd een losgeld geëist van 50.000 dollar (44.420 euro). Zijn familie betaalde en Rahman vluchtte de volgende dag al het land uit. Vanuit Turkije duurde het nog drie weken voor Ibrahim in België geraakte.

Iraakse veiligheidsdiensten en politici hebben weinig meer gedaan dan de ontvoeringen mondeling veroordelen, zonder maatregelen te nemen om ze te stoppen. Een hoge functionaris van het ministerie van Binnenlandse Zaken, die anoniem wenst te blijven, zei daarover: "Legerofficieren of de politie kunnen niet optreden tegen de milities of de ontvoeringen in Bagdad, uit angst voor fysieke liquidatie. Deze milities worden gesteund door de belangrijkste politieke partijen in de regering. Iedereen die acties onderneemt om de misdaden van milities te stoppen, moet vrezen voor zijn leven." Hij stipte verder aan dat de veiligheidsdiensten van de minister-president deze milities niet in toom kunnen houden of ontwapenen.

Murtada al-Ameri, politiek analist: "Mensen zijn de ontvoeringen, moorden, bomaanslagen en plunderingen die plaatsvinden op klaarlichte dag spuugzat, maar Abadi staat onder enorme druk van Iran, dat deze milities steunt."

(stuk 10 , De Wereld Morgen, "Nu asielzoekers terug naar Irak sturen is misdaad tegen de menselijkheid", 20 september 2015, te consulteren via: <http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/09/20/nu-asielzoekers-terug-naar-irak-sturen-is-misdaad-tegen-de-menselijkheid>, verzoeker zet vet)

De aanval van deze milities op 'Camp Liberty', een kamp voor Iraanse vluchtelingen, was een zoveelste bewijs van de onmacht van de Irakese overheid om op te treden tegen de misdaden van deze, veelal door Iran gesteunde milities:

"A rocket attack on a camp of Iranian exiles in Iraq is a despicable and callous crime, Amnesty International said as it called for an immediate investigation, urgent protection and assistance for the camp's residents.

Camp Liberty, in north-east Baghdad, was struck by a barrage of rockets last night, which killed at least 23 people, including one woman, and injured dozens. An Iraqi Shi'a militia, the al-Mukhtar Army, claimed responsibility for the attack and warned that the attack may be repeated.

The camp is home to around 2,250 unarmed Iranian exiles, mostly members and supporters of the Iranian opposition group, the People's Mojahedin Organization of Iran (PMOI).

"This was a horrific act of violence against the residents of Camp Liberty, which cannot simply be ignored by the Iraqi authorities. They must ensure a prompt, independent and effective investigation into this attack and ensure that those responsible are brought to justice," said Said Boumedouha, Deputy Director of Amnesty International's Middle East and North Africa Programme.

"Their utter failure to investigate previous deadly attacks against the camp sends the message that its residents can be murdered with impunity."

Eyewitnesses told Amnesty International that the attack started around 7.40pm local time as camp residents were gathering for dinner. Twenty people were killed instantly while another three later died from injuries in a Baghdad hospital.

Residents said around 80 rockets hit the camp, which they identified as Iranian built Falaq Katyusha rockets, though Iraqi media reported that between 12 and 38 rockets were fired.

The attack caused widespread destruction as it hit the camp's electricity generators while hundreds of residents have been left homeless after at least 200 trailers were destroyed. The Iraqi government has yet to make a statement on the events, but other governments as well as the UN Refugee Agency – which considers Camp Liberty residents "people of concern" – have condemned the attack.

"The Iraqi authorities' silence about the killing of 23 people is inexcusable. They are manifestly failing in their duty under international law to protect everyone in the camp, many of whom are asylum-seekers.

On top of the loss of life, the destruction caused by the attack has left many residents facing desperate conditions," said Said Boumedouha.

"The government must urgently ensure that electricity and water are restored, and that those whose homes have been destroyed are provided with adequate temporary shelter without delay."

(stuk 11, Amnesty International, "Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack", 30 oktober 2015, te consulteren via:

http://www.ecoi.net/local_link/314132/438605_en.html, verzoeker zet vet)

Het is niet correct te stellen dat Bagdad daadwerkelijk gecontroleerd wordt door de Irakese regering, de feitelijke macht ligt er vaak in handen van de Sjiiitische milities. Hierdoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vandaag vrij spel. Het resultaat zijn dagdagelijkse moorden, mishandelingen en ontvoeringen.

Ook bij de zogenaamd werkende gezondheidszorg in Bagdad dienen de nodige kanttekeningen geplaatst te worden. Zo meldde het persbureau Reuters eind september 2015 een uitbraak van Cholera, ten gevolge van de jarenlang verwaarloosde infrastructuur.

Iraqi Prime Minister Haider al-Abadi ordered daily water tests and other measures on Saturday to contain an outbreak of cholera that has killed at least six people in Baghdad's western outskirts.

The deaths were in the town of Abu Ghraib, about 25 km (15 miles) west of the capital, hospital sources said. At least 70 other cases were diagnosed in the area.

Around 300 people were diagnosed with the illness in 2012 in the northern city of Kirkuk and the Kurdistan region. Five years earlier, at least 24 people died and more than 4,000 cases were confirmed. The country's water and sewerage systems are outdated and infrastructure development has been hindered by years of war and neglect.

Abadi said Iraq would work with the Red Crescent and U.N. children's agency UNICEF to install additional water purification stations in Abu Ghraib.

He ordered bottled water to be distributed in the affected areas to thousands of families displaced from western areas controlled by Islamic State militants who seized large swathes of Iraq's north and west last year.

In its most severe form, cholera causes acute diarrhea that can cause death by dehydration and kidney failure within hours. It is mainly transmitted through contaminated water and food.

(stuk 12, Reuters, "Iraq tries to contain Cholera outbreak west of Baghdad", 19 september 2015, te consulteren via: <http://uk.reuters.com/article/2015/09/19/uk-iraq-cholera-idUKKCN0RJ0RC20150919>)

Bovenop dit alles maakt Irak momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel positiefs voorspelt voor de toekomst van het land:

"Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten

Massale demonstraties en een bestorming van het parlement storten Irak in diepe chaos. Op de voorgrond gaat het om hervormingen, maar op de achtergrond woedt een machtsstrijd. En daarvan profiteert vooral de terreurorganisatie Islamitische Staat.

Eigenlijk heeft Irak al genoeg aan zijn hoofd. De terreurorganisatie Islamitische Staat (IS) blijft grote delen van het land controleren. Hoewel het leger de afgelopen tijd enige successen meldde, schiet de strijd tegen de jihadisten nauwelijks op, omdat het leger daadkracht mist. De lage olieprijs heeft het land bovendien in een zware financiële crisis ondergedompeld. Alsof dat allemaal nog niet genoeg was, dreigt sinds het weekeinde in Irak ook het politiek systeem in te storten.

Groene Zone

Het waren chaotische taferelen die zich zaterdag in het centrum van de hoofdstad Bagdad afspeelden. Duizenden boze aanhangers van de sjiiitische prediker Moqtada al-Sadr bestormden de zwaar beveiligde Groene Zone, waar zich het parlement, ministeries en ambassades bevinden, afgeschermd van de rest van de stad. Honderden demonstranten bezetten urenlang het Huis van Afgevaardigden en zouden ook parlamentsleden aangevallen hebben. Niet alleen scherven en stukgeslagen meubilair bleven achter, maar ook een aangeslagen regering.

Postjes verdelen

Met de bestorming van het parlement werd een voorlopig hoogtepunt bereikt in de crisis, die al maanden aanzwelt en de politiek in Bagdad blokkeert. Op de voorgrond staat de strijd tegen het systeem van de evenredige vertegenwoordiging en cliëntelisme, dat na de val van dictator Saddam Hoessein in 2003 door de Verenigde Staten was geïnstalleerd. Het verdeelt de ministeries en postjes in Bagdad onder de verschillende groepen en partijen in termen van machtsverhouding.

Verdeling olierijkdom

Invloedrijke politieke krachten gebruiken dit systeem als een vrijgeleide om de posten in de ministeries niet met experts, maar met partijgenoten te bezetten om zich en hun cliënteel schaamteloos te verrijken. De regering beschikt omwille van de olierijkdom over voldoende geld, waarvan bij de meeste Irakezen weinig terecht komt. "Verstandige" staten verdelen dergelijke inkomsten gul onder de bevolking, verklaarde de Amerikaanse historicus Juan Cole: "De elite van Irak is niet verstandig". Vooral

de minderheid van soennieten, maar ook vele sjiieten genieten niet van die rijkdom. Aan de kop van het protest tegen het systeem van cliëntelisme staat met de sjiitische prediker Moqtada al-Sadr uitgerekend een van de meest spraakmakende politieke figuren van het land. De 42-jarige sjiit was de leider van het Mahdi-leger, dat destijds tegen de Amerikaanse troepen streed. Hij roept zijn aanhangers al maanden regelmatig op om voor hervormingen te protesteren. Hij kan als geen ander de massa mobiliseren die hij onder de arme sjiieten vindt, waardoor de demonstraties ook als een sociaal protest moeten gezien worden.

Druk op premier

Met de bestorming van zijn aanhangers op de Groene Zone en het parlement heeft hij de druk op de sjiitische premier Haidar al-Abadi aanzienlijk vergroot. Al-Sadr wil het protest voortzetten tot de ministerposten niet meer door partijgenoten, maar door vakmensen bezet zijn. De regeringsleider had een dergelijk kabinet van technocraten en andere hervormingen beloofd, maar was tot dusver te zwak om zijn plannen door te drukken. De machtige partijen bieden verzet omdat ze vrezen hun invloed en verworven rechten kwijt te spelen.

Machtsstrijd

Op de achtergrond speelt zich ook een machtsstrijd in de sjiitische Dawa-partij af, de sterkste fractie in het parlement. Naast al-Abadi behoort ook diens voorganger Nouri al-Maliki bij de partij, die sinds zijn gedwongen aftreden bijna twee jaar geleden aan zijn terugkeer naar de macht werkt. Maliki wil de crisis gebruiken om al-Abadi ten val te brengen, zei Renad Mansour, Irak-expert van de Carnegie Foundation. "Zijn doel is hem te slopen. En dit is een perfecte gelegenheid".

Bankroet

Voor de strijd tegen de IS heeft de machtsstrijd fatale gevolgen, omdat de regering meer met haar eigen overleven dan met de jihadisten bezig is. Een snelle oplossing van het conflict is niet in zicht. De situatie zal eerder nog verslechteren. De Iraakse begroting hangt voor 95 procent af van de olie-inkomsten, die wegens de lage olieprijs serieus gedaald zijn. Volgens waarnemers kan Irak zelfs binnen enkele maanden bankroet zijn: het resultaat van jarenlang wanbeheer van de financiën en een kunstmatig staatsapparaat. Slechts een groep kan daar van profiteren: de IS."

(stuk 29, *De Morgen*, Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten, 2 mei 2016, te consulteren via: <http://www.demorgen.be/buitenland/bagdad-op-rand-van-afgrond-iraaks-politiek-systeem-dreigt-in-te-storten-bcdb960d/>, verzoeker zet vet)

3.

Ten overvloede wensen verzoekers nog te wijzen op het feit dat uit onderzoek is gebleken dat Irak en Bagdad als respectievelijk het gevaarlijkste land en de gevaarlijkste stad van de wereld kunnen beschouwd worden.

"Iraq is the most dangerous place in the world for civilians to live, according to new figures from the UK based monitoring group Action on Armed Violence (AOAV). Syria, Gaza, Nigeria and Pakistan round out the top five.

Unenviably occupying the top spot for most civilian fatalities and injuries, Iraq has seen a renewed surge in violence since the rise of Islamic State (IS, formerly ISIS/ISIL).

More than 10,000 civilians have been killed or injured by explosive devices, including car bombs, roadside bombs and other IEDs, making Iraq the most dangerous nation on the planet for the second year running.

Countries or regions which have endured sustained conflict, such as Syria and Gaza, also made the list of 10 'most dangerous' released as part of a wider AOAV report on Monday."

(stuk 13, RT, "Iraq tops 'most dangerous' place in the world list", 22 juni 2015, <https://www.rt.com/uk/268810-top-ten-dangerous-countries/>)

In total, 64 cities are categorized as 'extreme risk' in Verisk Maplecroft's new Global Alerts Dashboard (GAD), an online mapping and data portal that logs and analyses every reported terrorism incident down to levels of 100m² worldwide. Based on the intensity and frequency of attacks in the 12 months following February 2014, combined with the number and severity of incidents in the previous five years, six cities in Iraq top the ranking. Over this period, the country's capital, Baghdad, suffered 380 terrorist attacks resulting in 1141 deaths and 3654 wounded, making it the world's highest risk urban centre, followed by Mosul, Al Ramadi, Ba'qubah, Kirkuk and Al Hillah.

(stuk 14 Verisk Maplecroft, "Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing 'extreme' terrorism risks," 20 mei 2015, te consulteren via:

<http://maplecroft.com/portfolio/new-analysis/2015/05/20/abuja-cairo-nairobi-and-islamabad-among-12-capital-cities-facing-extreme-terrorism-risks-verisk-maplecroft/>, verzoeker zet vet)

Onderzoek heeft dus aangewezen dat Bagdad zelfs nog gevaarlijker is dan bepaalde Syrische steden. Hoger werd reeds omstandig aangetoond dat geweld sinds 2014 en de eerste helft van 2015, de periode waarop dit onderzoek zich toespitste stabiel is gebleven. De resultaten zijn dus nog steeds even relevant.

Hoeveel dodelijke burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers?

De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de quasi-geïmplodeerde overheid, een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.

4.

Hierboven werd omstandig aangetoond dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als die tijdens de afgelopen twee jaar is geweest.

Toen verweerster op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde, die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, werd dit als volgt beargumenteerd:

“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad verschilt van die in 2014. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”(stuk 3)

Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

5.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

“Mensensmokkelaars maken sinds kort bij kandidaat-vluchtelingen in Irak reclame voor ons land. Dat bevestigt staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA). De smokkelaars spiegelen de asielzoekers voor dat het in België makkelijker is om achtergebleven familieleden later te laten overkomen. ‘Dat is nochtans een fabeltje’, reageert Francken.

Nooit eerder stonden zo veel asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan te schuiven als gisteren. Ze waren met liefst 314. En 159 van hen, of ongeveer een op de twee, waren Irakees. Onder hen tientallen alleen reizende mannen tussen de 20 en de 45 jaar oud.

De opvallende instroom van vluchtelingen uit Irak gaat al een paar weken in stijgende lijn, stelt DVZ vast. Omdat mensensmokkelaars in Irak campagne voeren voor ons land. Zij beweren dat familiale hereniging in ons land makkelijker gaat dan elders in Europa. Dat heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen uit interviews kunnen opmaken.

Op de vraag waarom de Irakese mannen hun land ontvluchten, antwoorden ze vaak dat ze bang zijn voor de terreur van Islamitische Staat. Volgt de vraag waarom zij dan alleen naar België gekomen zijn en hun familie in Irak hebben achtergelaten. Hun antwoord: ‘Omdat ons is verteld dat families van vluchtelingen in België makkelijker kunnen herenigd worden. Wij kunnen onze gezinnen dus later veilig naar hier laten komen, zonder dat zij dezelfde risico’s moeten nemen die wij hebben moeten trotseren.’ (stuk 15, Het Nieuwsblad, “Ga naar België, daar krijgt je gezin makkelijk asiel”, 18 augustus 2015, te consulteren via:

http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20150817_01822428)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

“Op 23 juni 2015 ging de nieuwe website van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) online. Het resultaat mag gezien worden: een heldere lay-out, klantvriendelijk en uiterst informatief. Het CGVS zette voor elk land ook informatie online over hoe de situatie wordt ingeschat. Elke bezoeker kan dus lezen hoeveel kans iemand uit een bepaalde regio maakt om in

België een beschermd statuut te krijgen. Alleen het Finse vluchtelingencommissariaat doet qua transparantie even goed.

Daar waar in juni het aantal asielaanvragen uit Irak (16,6 procent) nog onder dat van Syrië lag, bleken in juli plots bijna 30 procent van alle asielaanvragen in ons land uit Irak te komen. 'Mensensmokkelaars verspreiden daar bewust verkeerde informatie over België', zei staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) (Het Nieuwsblad, 18/8). Maar er blijkt meer aan de hand.

Het CGVS stelde vast dat Baghdadi – hoofdzakelijk jonge mannen – naar Brussel komen vanwege de informatie op de website. Het document 15C, waarin staat dat mensen uit de regio Bagdad hier subsidiaire bescherming kunnen krijgen wegens 'veralgemeend geweld' in hun regio, werd sinds begin juli opvallend vaak gedownload in... de regio Bagdad."

(stuk 16: Het Nieuwsblad, "Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website", 5 september 2015, te consulteren via: http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20150904_01851371)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verzoekers te verhogen, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

"This decision was motivated as such: "the security situation in Bagdad has changed since 2014 and is no longer such that every applicant from Bagdad runs a real risk in case of return." (...)

Do not put faith in faith in false promises made by smugglers or profiled on social media."

(stuk 17: brief van Staatssecretaris Theo Francken, 22 september 2015)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Iraakse te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren.

In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig. Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekomst van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen. Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen.

6.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers uit Bagdad zich heeft ingeschreven op vrijwillige terugkeer kan in geen geval in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Deze verhoogde cijfers zijn namelijk het directe gevolg van enerzijds de beslissingsstop die door verweerster werd ingesteld op 3 september 2015 en anderzijds de actieve ontradingpolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd.

“Vrijdag stappen 45 Irakezen vrijwillig op het vliegtuig, gevolgd door ruim 30 anderen volgende week. Dat vertelde Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) in De Ochtend. Dit jaar keerden ondertussen negentig Irakezen vrijwillig terug, vorig jaar in totaal 58.

In de eerste acht maanden van het jaar hadden al 2.160 Irakezen in ons land asiel aangevraagd. (...) Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken vermoedt dat die beslissingsstop mogelijk heeft bijgedragen tot de verhoogde interesse voor vrijwillige terugkeer. Verschillende asielzoekers uit Bagdad zouden denken dat ze geen kans meer maken en daarom hun aanvraag weer intrekken.

Wie ervoor kiest om vrijwillig terug te keren, krijgt een terugkeerpremie van 250 euro. Voor minderjarigen is dat 125 euro.”

(stuk 43: De Standaard, “Tientallen gevluchte Irakezen keren vrijwillig terug”, 17 september 2015, te consulteren via:

http://www.standaard.be/cnt/dmf20150917_01871447?_section=66004202&utm_source=standaard&utm_medium=newsletter&utm_campaign=middagmail&M_BT=1173964752580&adh_i=802eba7e06992fd086af16dcd5ee357&imai=13a5fd5f-372d-4a45-b995-ac103f208867, verzoeker zet vet)

Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument, maar een cirkelredenering.

Dat de situatie in Bagdad gevaarlijk en zelfs levensbedreigend is, wordt nogmaals aangetoond door het verhaal van een teruggekeerde vluchteling. Een man afkomstig uit Irak was naar ons land gevlucht en had hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag bleef echter aanslepen waarop de man besliste om terug te keren naar Irak. Slechts drie maanden na zijn terugkeer werd de man doodgeschoten in Bagdad.

Een Iraakse man die in ons land verbleef en koos voor een vrijwillige terugkeer naar zijn land is drie maanden na zijn aankomst in Bagdad doodgeschoten. Dat meldt de VRT. De zender sprak met de broer van het slachtoffer, die in België nog in een asielcentrum verblijft.

Salah Mohamed (43) koos voor een vrijwillige terugkeer omdat zijn asielprocedure bleef aanslepen. In januari stapte de vluchteling in Zaventem op een chartervlucht met bestemming Irak, georganiseerd door Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Aanvankelijk vroeg hij om een vlucht naar Turkije, omdat zijn vrouw en vijf kinderen daar verbleven, maar dat verzoek werd geweigerd.

Mohamed vloog naar het noorden van Irak. Nadat hij met zijn gezin herenigd was, zette de familie koers naar Bagdad. In april werd de Irakees door een militie om het leven gebracht, aldus de VRT.

Volgens zijn broer verliet Mohamed ons land omdat de asielprocedure nog maanden kon duren. "Bovendien had zijn gezin in Turkije geen geld meer om eten of de huur te betalen", zegt Nabil Mohamed.

(stuk 33, De Morgen, Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten, 14 juli 2016 te consulteren via:

<http://www.demorgen.be/buitenland/vluchteling-die-vrijwillig-terugkeerde-naar-irak-na-drie-maanden-doodgeschoten-bafed973>)

Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Bovendien toont dit ook aan dat het aanmoedigen van vrijwillige terugkeer naar Bagdad allesbehalve vrijblijvend is. Personen uit Bagdad, zoals verzoeker heeft overduidelijk nood aan bescherming.

De situatie voor Irakese burgers die terugkeren na een verblijf in het buitenland is allesbehalve optimaal.

“ISIS has reportedly routinely mined and booby-trapped homes, public places and roads in areas from which it has retreated, and as a result casualties among returnees have been reported. Returnees are often faced with destruction, damage or secondary occupation of homes, damaged or non-existent basic infrastructure, slow restoration of basic services and lack of livelihood opportunities.”(stuk 39, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016 te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>, p19, verzoeker zet vet)

BESLUIT

Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?

Dit middel is bijgevolg gegrond.”

2.2. Stukken

Verzoeker voert bij het verzoekschrift talrijke bijlagen met betrekking tot de evolutie van de veiligheidssituatie in Irak. Deze bestaan vooral uit persberichten en beleidsdocumenten (bijlagen 3 tot 44). De bijlagen 40 en 41 betreffen foto's van een afgebrand huis en een verstotingsattest.

De verwerende partij legt met een aanvullende nota het document "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" neer.

Met een aanvullende nota van 31 mei 2018 legt verzoeker 9 bijkomende stukken neer (bijlagen 45 - 53), bestaande uit informatie over Irak in de periode eind 2017 tot mei 2018, evenals een eensluidend verklaarde vertaling van de eerder neergelegde verstotingsakte.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden weigeringsbeslissing

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk. Deze beoordeling steunt op de volgende redeneving:

(i) Verzoeker biedt nog steeds geen zicht op zijn identiteit.

1. In het kader van zijn eerste asielaanvraag (nr. X, d.d. 13 mei 2016) bevestigde de Raad dat verzoeker geen zicht bood op zijn werkelijke identiteit en dat er ernstige vragen waren bij de authenticiteit van de voorgelegde identiteitsdocumenten. Uit verzoekers incoherente verklaringen bleek dat hij doelbewust valse verklaringen had afgelegd en/of moedwillig fraude had gepleegd met identiteitsdocumenten. De kopieën van de naderhand voorgelegde documenten wijzigen niets aan deze vaststelling. Bovendien bevatte zijn Iraaks paspoort volgens hem andere identiteitsgegevens dan die waaronder hij zich in België liet registreren. Hij had geen valide uitleg voor de afwijkende identiteitsgegevens en legde incoherente verklaringen af over zijn paspoort.

(ii) De documenten van de nieuwe aanvraag en incoherente verklaringen bevestigen deze twijfels.

1. Verzoeker verklaart dat hij zijn Iraaks paspoort kon recupereren bij de smokkelaar (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 5). Dit is in strijd met zijn vroegere verklaring dat hij het paspoort verloor bij de boottocht naar de Griekse eilanden (zie Verklaring, d.d. 30 april 2015, vraag 25). Aldus heeft hij bedrieglijke verklaringen afgelegd betreffende essentiële stukken voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.
2. Verzoeker beloofde het originele Iraakse paspoort binnen te brengen. Dit deed hij niet, ook al werd hij duidelijk op het belang van het paspoort gewezen (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 5). In plaats daarvan legt hij op 27 maart 2017, ruim twee weken na het interview, een kopie voor van de eerste twee pagina's van een Iraaks paspoort (zie Documenten, kopie Iraaks paspoort). Een kopie heeft een beperkte bewijswaarde, bovendien is de kopie onvolledige waardoor essentiële informatie, bv. de uitgiftedatum of de MRZ-code, verborgen blijft. Het paspoort staat ook op naam van 'Y. M. G.', geboren op '22/06/1981'.

Dit strookt niet met zijn eerdere verklaring dat het paspoort op naam stond van 'H. M. G.', geboren op '25/11/1979' (zie Verklaring, 30 april 2015, vraag 3). Dit leidt tot nog meer twijfel over zijn werkelijke identiteit.

3. Verzoekers zoon A. staat bij de Belgische autoriteiten bekend als 'A. H. M.'. Volgens het Iraakse gebruik dat kinderen de naam van hun vader als tweede naam dragen, impliceert dat dat verzoeker 'H.' en niet 'Y.' zou heten. Verzoeker heeft hier geen aanvaardbare verklaring voor. Hij houdt het bij de hypothese 'dat zijn ex het bewust heeft gedaan' (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 8). Deze nietszeggende uitleg is niet overtuigend. Niet enkel zorgt dit voor bijkomende twijfels omtrent zijn werkelijke identiteit, het zorgt ook voor twijfels bij zijn familiale situatie en gezinssamenstelling.
4. Aldus blijkt dat verzoeker ook bij zijn tweede asielaanvraag moedwillig verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust.

(iii) De incidenten uit de eerste asielaanvraag zijn nog steeds ongeloofwaardig.

1. In het kader van de eerste asielaanvraag werden grote discrepanties vastgesteld tussen verzoekers verklaringen bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) (zie Vragenlijst, d.d. 30 april 2015) en zijn verklaringen tijdens het gehoor van 17 juni 2015. Hij legde incoherente verklaringen af betreffende de bermbom, legde inconsistente verklaringen af inzake de chronologie van zijn relaas, legde incoherente en wisselende verklaringen af over de militie(s) die hem bedreigden, waren zijn verklaringen betreffende de reactie op de bedreigingen laconiek en niet doorleefd, was zijn relaas uiterst summier en beknopt, beschikte hij over geen enkele indicatie dat hij na zijn vertrek uit Irak nog gevisieerd werd, en waren er geen aanwijzingen dat de eventuele confiscatie van de wagen van zijn broer enige repercussies zou hebben. De Raad voegde hier aan toe dat hij niet aannemelijk maakte dat hij ontvoerd of vermoord zou worden door sjiitische milities of door Islamitische Staat ('IS').
2. In het kader van de tweede asielaanvraag worden geen nieuwe elementen aangebracht die het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen incidenten teniet doen. Hij beperkt zich tot het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 9).
3. Verzoeker kan bovendien niet verklaren waarom zijn belagers uit het niets en pas meer dan drie jaar na zijn vertrek uit Irak, plots zijn broer doodden (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 10). Hij verwijst hij naar de kopie van de politieaangifte (d.d. 5 oktober 2015) en beweert dat die over een inval in zijn ouderlijke woonst gaat (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 11). Ook dit document werd reeds door de Raad beoordeeld. Uit de vertaling blijkt bovendien dat er in het document niet naar een huiszoeking wordt verwezen, maar dat zijn moeder aangifte deed van een doodsb bedreiging (zie administratief dossier, aanvullende nota). Verzoeker kan het tijdstip van de inval met moeite situeren, hij kan niet zeggen wie het huis binnenviel, en geeft een weinig overtuigende reden voor de inval. Hij formuleert kort twee tegengestelde motieven: enerzijds zouden de milities hem zoeken (in de veronderstelling dat hij er is), anderzijds willen ze hem onder druk zetten om terug te keren (in de veronderstelling dat hij is gevlucht) (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 11). Deze bevindingen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen incidenten.
4. Vervolgens beweert hij dat twee van de personen die hem bedreigden zich in België bevonden (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 4-5). Dit steunt echter op zijn eerdere ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker kan hier niet meer duiding over geven en heeft ook in zijn eerste asielaanvraag nooit verklaard dat deze personen zich in België zouden bevinden.
5. Verzoeker verklaart vervolgens dat er niet enkel financiële motieven spelen bij zijn belagers, maar dat ze hem eveneens viseren omwille van zijn seksuele geaardheid. Het CGVS hecht echter geen geloof aan de verklaringen omtrent zijn seksuele geaardheid (zie verder).

(iv) Verzoeker slaagt er niet in zijn homoseksualiteit aannemelijk te maken.

1. Het feit dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen melding heeft gemaakt van zijn homoseksualiteit, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden seksuele geaardheid.
2. Aangezien hij insinueert dat zijn situatie in Irak als homoseksueel onhoudbaar was geworden, mag worden verwacht dat hij van meet af aan naar zijn seksuele geaardheid had verwezen. Ook tijdens de beroepsprocedure, op het moment dat hij reeds wist dat het CGVS geen geloof hechtte aan zijn asielmotieven, zei hij niets over zijn seksuele geaardheid. Tijdens het gehoor van 10 maart 2017 geeft hij geen overtuigende reden voor zijn stilzwijgen. Hij zegt weinig meer dan dat hij 'wat twijfel en schaamte' had, zonder het verder toe te lichten (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 8, 10).
3. M.b.t. zijn problemen als homo in Irak verwijst hij enkel naar incidenten die in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Hij voegt er aan toe dat de milities ontdekten dat hij homoseksueel was, maar haalt geen geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat de milities het effectief wisten. Hij heeft geen idee hoe de milities konden ontdekken dat hij homoseksueel is (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 9-10, 11). Hij beweert dat de milities onverbiddelijk zijn ten opzichte van homoseksuelen en dat ze hen op gruwelijke wijze om het leven brengen, maar daartegenover staat dat verzoeker klaarblijkelijk jarenlang ongemoeid bleef (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 9, 12). Hij maakt aldus allerm minst aannemelijk dat hij ooit problemen heeft gekend in Irak.
4. Verzoeker legt bijzonder inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen af over de manier waarop hij zich bewust werd van zijn homoseksualiteit. In de 'Verklaring Meervoudige Aanvraag' (d.d. 6 september 2016) en tijdens het gehoor verklaarde hij dat hij rond 2004-2005 ontdekte dat hij homo was (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', vraag 19 - zie CGVS, 10 maart 2017, p. 8, 9, 12). Afhankelijk van de identiteitsgegevens waarop het CGVS zich dient te baseren (zie boven), was hij op dat moment 23 à 26 jaar oud, wat op zich reeds een behoorlijke leeftijd is om zijn gevoelens voor mannen te ontdekken. Vervolgens houdt hij een bijzonder onduidelijk betoog waarbij hij enerzijds insinueert dat hij zich reeds voor 2004 bewust was van zijn gevoelens, om dat vervolgens te ontkennen, nadien nogmaals terug te komen op zijn verklaringen, en uiteindelijk te beweren dat het reeds vóór 2004-2005 duidelijk werd dat hij zich tot mannen aangetrokken voelde (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 13-14). Het is geheel onduidelijk wanneer hij zich bewust werd van zijn gevoelens. Afhankelijk van zijn verklaringen voelde het sinds zijn kindertijd ('ik ben zo geboren, het zit in mijn bloed'), zijn puberteit (als vijftienjarige), zijn twintigste, of pas enkele jaren later (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 13-14). Dat hij op geen enkele wijze duidelijkheid schept over het tijdstip van zijn bewustwording, doet zeer ernstige vragen rijzen bij zijn verklaringen.
5. Ook over de manier waarop hij zich bewust werd van zijn homoseksualiteit lopen de versies uiteen. Gevraagd om toe te lichten op welke manier hij zijn gevoelens in 2004-2005 ontdekte, geeft hij heel omfloerste antwoorden als 'Ik heb wel eens een geval meegemaakt en sindsdien oefende ik het uit. Ik ging naar websites, filmen publiceerde. En ik voel niets tegenover een vrouw.' (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 12). Gevraagd om toe te lichten wat hij verstaat onder 'een geval meemaken', verwijst hij naar seks hebben met mannen. Hij voegt er aan toe dat 'hij' filmpjes bekeek, hij 'het' daarna ging 'uitoefenen' met een jongen uit de wijk, en dat hij 'het' nadien vaker begon te doen (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 12). Het komt uiteraard geheel onaannemelijk over dat hij zich pas van zijn gevoelens bewust werd op het moment dat hij seks had met mannen. Nadien beweert hij dat hij er zich van bewust werd dat hij een hekel had aan vrouwen, geen zin had om met vrouwen om te gaan, en helemaal niets voor vrouwen voelde (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 13). Dat hij zijn homoseksualiteit koppelt aan een afkeer voor vrouwen, is opnieuw opmerkelijk. Zeker aangezien hij naar eigen zeggen tweemaal gehuwd is en een kind heeft met één van deze vrouwen. Vervolgens insinueert hij dat 'er opeens een gevoel was dat hij met een man naar bed wou' (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 14). Gevraagd of dat gevoel uit het niets kwam, ontkent hij dit. Volgens hem was er al eerder sprake van gevoelens maar zat hij met twijfels (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 14). Hij krijgt de kans die twijfels toe te lichten maar - tussen het geeuwen door - zegt hij enkel dat hij vreesde voor zijn reputatie en de reactie van zijn familie. Een vrees voor zijn reputatie of voor de represailles van zijn familie, is

echter iets anders dan twijfels omtrent zijn homoseksuele gevoelens (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 14).

6. Ook over zijn eerste homoseksuele partner, tevens de eerste en enige man met wie hij een langdurige (liefdes)relatie had, legt hij weinig overtuigende verklaringen af.

Hij beweert dat hij een relatie had met een buurjongen, een zekere A. M. A. J. (zie CGVS, 17 mei 2017, p. 12). Uitgenodigd om over hun relatie te vertellen, blijft hij steeds op de vlakte en geeft hij slechts met mondjesmaat bijkomende informatie. Er kan worden verwacht dat hier veel over te vertellen valt, aangezien hij een homoseksuele relatie had terwijl hij getrouwd was. Zijn verklaringen zijn weinig doorleefd of overtuigend. Verzoeker verklaart aanvankelijk enkel dat zij meerdere keren het bed deelden. Gevraagd om toe te lichten hoe het tot een relatie kwam, houdt hij zich op de vlakte door te zeggen dat het 'in je bloed zit, dat het niet opeens gebeurt, dat je zo geboren wordt, dat hij vaak met de jongen sliep, en dat er ook sprake was van liefde' (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 13). Ook zijn verklaring is erg oppervlakkig, net als de beschrijving van de manier waarop zij elkaar leerden kennen en van kennissen tot partners uitgroeiden (zie CGVS, 17 mei 2017, p. 14-15).

Hij maakt ook onmiddellijk de vergelijking met de manier waarop mannen en vrouwen elkaar benaderen. Bovendien gaf hij slechts heel geleidelijk informatie vrij, waarbij het lijkt alsof hij steeds de vragen van de interviewer afwacht. Daarnaast vertelt hij weinig concreets over hun relatie, ook al duurde die zeven à acht jaar. Hij zegt enkel dat zij een mooie liefdesrelatie hadden, vaak seks hadden, en vaak cafés bezochten. Verder valt op dat hij ondanks deze mooie relatie alle contact met A. verbrak toen hij naar Taji verhuisde. Hij heeft geen idee hoe het hem nadien verging (zie CGVS, 17 mei 2017, p. 15-16). Gevraagd naar de reden waarom hij alle contact verbrak, verwijst hij naar zijn eigen problemen en de verhuis van A. Dat hij hem niet kon contacteren omwille van zijn problemen is uiteraard ongeloofwaardig (zie hoger). Aangezien het om een heuse liefdesrelatie ging is het bovendien vreemd dat een verhuis ervoor zorgde dat hij zelfs niet meer probeerde om nog iets van hem te horen (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 16). Dergelijke verklaringen zorgen voor ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van zijn relatie met A.

7. Verzoekers verklaringen over seksuele contacten met andere mannen in Irak kunnen evenmin overtuigen. Hij verklaart dat hij in Bagdad bekende ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen opzocht en zeer frequent seks had met mannen (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 16), ook ten tijde van zijn relatie met A. Hij geeft daarbij een eerder stereotiepe en clichématige beschrijving van de manier waarop hij homoseksuelen herkende en benaderde. Hij zegt namelijk dat het bij homo's niet is zoals bij vrouwen en dat ze snel naar hem komen als hij hen in de ogen kijkt (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 16). Vervolgens zegt hij, die een hekel heeft aan vrouwen, dat hij homoseksuelen kon herkennen aan hun uiterlijk, hun kleur, en hun manier van lopen. Volgens hem lopen ze als vrouwen, hebben ze geen haar op hun gezicht, en hebben ze een zacht lichaam, zoals dat van een meisje (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 16-17). Dat hij zich als homoseksueel beperkt tot een dergelijke stereotiepe beschrijving van andere homo's komt zeer weinig aannemelijk over.
8. Daarnaast zorgen zijn verklaringen over zijn heteroseksuele relaties voor twijfels omtrent zijn homoseksualiteit. Hij beweert dat hij in 2008 huwde met S. A. A. A. Gevraagd om toe te lichten hoe het tot een huwelijk kwam terwijl hij zeker wist dat hij homo was én een hekel had aan vrouwen, zegt hij weinig meer dan dat het 'normaal' verliep. Nogmaals geconfronteerd met de specifieke context waarin hij zich bevond, herhaalt hij keer op keer weinig meer dan dat hij door zijn familie onder druk werd gezet om te huwen. Gevraagd hoe het voelde om als homo tegen zijn zin met een vrouw te trouwen, zegt hij enkel dat hij onder druk stond (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 17). Dergelijke antwoorden kunnen niet overtuigen.
9. Verzoeker scheidt bovendien geen duidelijkheid over de manier waarop S. zijn geaardheid ontdekte. Aanvankelijk weet hij niet hoe ze het heeft ontdekt (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 18). Nadien oppert hij het vermoeden dat ze zijn telefoon opende en er foto's van A had gevonden. Vervolgens laat hij uitschijnen dat ze een vermoeden had omdat ze niet vaak

seks hadden, eenmaal om de twintig dagen en hij haar weinig aandacht schonk (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 18). Men mag redelijkerwijs verwachten dat hij een eenduidig antwoord op deze vraag kan geven, niet in het minst omdat het na de ontdekking tot een zware ruzie kwam en hij bleef ontkennen dat hij homoseksueel was. Er kan worden verwacht dat tijdens deze discussie of in de nasleep ervan duidelijk werd hoe S. het ontdekte. Bovendien is het opmerkelijk dat hij S. niet eens heeft gevraagd hoe ze het te weten kwam (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 18).

10. Ook over het moment waarop S. vertelde dat ze zijn geheim had ontdekt legt hij weinig overtuigende verklaringen af. Eerst zegt hij weinig meer dan dat ze het had ontdekt en dat ze het hem vertelde. Om meer toelichting wordt gevraagd, voegt hij er aan toe dat ze samen in de slaapkamer waren toen S. hem ermee confronteerde (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 18). Nadien zegt hij dat ze heel kwaad werd en begon te schreeuwen, meer vertelt hij niet (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 19). Heel overtuigend of doorleefd komen deze oppervlakkige verklaringen niet over.
11. Verzoeker beweert dat zij in 2010 uiteen gingen. S. wou niet langer contact, maar verzoeker weigerde te scheiden. Vreemd genoeg hebben zij jaren later Irak samen verlaten en deelden zij lange tijd een woning in Turkije (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 19). Vervolgens weigert hij tijdens het gehoor herhaaldelijk om toelichting te geven bij die opmerkelijke keuze, wat uiteraard voor twijfels zorgt omtrent zijn oprechtheid (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 19). Daarnaast legt hij zeer onwaarschijnlijke verklaringen af over wat er nadien gebeurde. Volgens hem heeft S. hem anderhalve maand à twee maanden voor zijn vertrek uit Turkije opnieuw verlaten en wist hij tot maanden na zijn aankomst in België niet waar ze verbleef. Uit hun dossiers blijkt nochtans dat zij met slechts één dag verschil asiel hebben aangevraagd in België (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 5-6). Het is zeer ongeloofwaardig dat het hier werkelijk om toeval gaat. Zij beweert dat hij heeft geprobeerd om tot een verzoening te komen, maar dat S. dit weigerde. Wat rest is de vaststelling dat zij volgens verzoeker tot op heden niet officieel gescheiden zijn.
12. Vervolgens heeft het CGVS ernstige vragen bij verzoekers tweede (religieus) huwelijk met A. K. M. Het is zeer opmerkelijk dat hij ondanks zijn homoseksualiteit, zijn afkeer van vrouwen, en zijn huwelijk met S., besloot om toch voor een tweede keer te huwen. Niet in het minst omdat hij in België de kans heeft om zijn homoseksualiteit in alle vrijheid te beleven. Als reden voor zijn tweede huwelijk verwijst hij opnieuw naar de sociale druk van zijn familie. Zij *pushten* hem vanuit Irak omdat er roddels de ronde deden over zijn geaardheid én omdat zijn familie dacht dat een nieuwe vrouw hem misschien 'beter zou maken' (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 20). Het is bijzonder weinig waarschijnlijk dat hij zich door zijn familie liet leiden om in België een tweede huwelijk aan te gaan en er op die manier voor te zorgen dat hij zijn seksualiteit opnieuw in het verborgene diende te beleven.
13. Bovendien kan hij niet verduidelijken of A. al dan niet op de hoogte is van zijn homoseksualiteit. Hij zegt aanvankelijk dat ze 'wat twijfels heeft' omdat hun relatie niet goed zit (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 7). Op het eind van het interview verklaart hij dat A. foto's van zijn homoseksuele escapades op zijn gsm heeft teruggevonden en dat hij haar probeert te overtuigen dat er niets aan de hand is. Deze twee versies zijn niet met elkaar te vereenzelvigen.
14. Verzoekers omschrijvingen van homoseksuelen zijn bijzonder stereotiep en clichématig. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij homoseksuelen heel vaak met vrouwen vergelijkt, zowel *qua* uiterlijk, houding, als gedragingen. Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij homoseksualiteit grotendeels in de seksuele sfeer plaatst en ondanks een langdurige amoureuze relatie heel erg op de vlakte blijft wanneer het over gevoelens van liefde of genegenheid gaat (zie boven). Hij geeft ook aan dat zijn familie dacht dat een huwelijk hem van zijn homoseksualiteit kon 'genezen' en dat hij, ondanks dat het om een bijzonder grove assumptie gaat, daar als homo op inging. Nochtans bevindt hij zich in België, een land waar homoseksualiteit wordt getolereerd (zie boven), en voelt hij zich naar eigen zeggen slecht als hij zijn seksualiteit niet op een vrije manier kan beleven. Hij heeft het verder over 'zich verdiepen' in zijn seksuele geaardheid of 'zijn interesse uitoefenen' (zie verder), wat vreemde bewoordingen zijn om zijn homoseksualiteit onder woorden te brengen. Verder toont hij zich bereid een 'medisch onderzoek' te ondergaan om zijn

homoseksualiteit te diagnosticeren. Gevraagd welk medisch onderzoek zoiets kan aantonen geeft hij volgend laconiek antwoord: "*Dat weet ik niet, de wetenschap is zodanig ontwikkeld. Ik weet niet hoe ze het kunnen ontdekken*" (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 20). Dat hij zijn homoseksualiteit als een soort medische kwestie en/of fysieke toestand ziet, komt heel bizar over en zorgt voor bijkomende twijfels omtrent zijn seksuele geaardheid.

15. Zijn kennis van het Turkse en Belgische homomilieu weegt verder niet op tegen bovenstaande bemerkingen. Hij weet dat er in Istanbul diverse ontmoetingsplaatsen zijn voor homo's en transgenders. Hij zou deze plaatsen ook gefrequentieerd hebben. Gevraagd om toelichting te geven over het leven als homo in Turkije, houdt hij het er bij dat hij er 'als een homo leefde' en dat er meer vrijheid is (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 20). Overtuigen doet de uitleg allerminst. Hij verklaart het in België naar zijn zin te hebben als homo en verklaart diverse bars en discotheken te bezoeken. Hij gebruikt echter eigenaardige bewoordingen om zijn escapades in het nachtleven te omschrijven. Hij omschrijft het als volgt: "*Momenteel oefen ik mijn interesse, elke donderdag, vrijdag, en zaterdag uit. Om mijn normaal leven uit te oefenen*" (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 8, 20). Wat zijn uitgaansleven betreft, is het trouwens opmerkelijk dat hij spontaan de openingsuren en het chronologisch verloop van een doorsnee feestweekend schetst (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 20). Dit komt eerder ingestudeerd over.
16. Hij legt tientallen foto's voor van zichzelf in het nachtleven. Hij poseert met diverse personen van wie hij beweert dat ze holebi's of transgenders zijn (zie Documenten, foto's in het uitgaansleven - zie CGVS, 10 maart 2017, p. 11). Gesteld dat deze foto's genomen werden in het Belgische holebi-milieu, zeggen de foto's uiteraard weinig of niets over zijn seksuele geaardheid. Ze tonen weinig meer dan dat hij met deze personen poseert.

(v) Verzoekers gedrag tijdens het gehoor getuigt bovendien van een gebrek aan medewerking en interesse in zijn asioldossier.

1. Al bij de eerste asielaanvraag werd er verwezen naar zijn laconieke, niet doorleefde, bondige, en zeer summiere verklaringen (zie boven). In het kader van zijn tweede asielaanvraag zet hij dit stramien doelbewust verder. Hij geeuwt zich een weg door het gehoor, ook wanneer er naar zeer ernstige en ingrijpende zaken wordt gevraagd (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 10, 14, 18).
2. Bovendien kreeg hij de ruimte om zaken toe te lichten en zijn verhaal te doen, maar verkoos hij zich te beperken tot zeer summiere en korte antwoorden. Keer op keer lijkt hij de vragen van de interviewer af te wachten in plaats van actief aan het gesprek te participeren (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 5-22). Op bepaalde momenten weigert hij de vragen te beantwoorden en verschuilt hij zich achter nietszeggende verklaringen (zie CGVS, 10 maart 2017, p. 19-20). Zijn weerbarstige houding kan als een gebrek aan medewerking worden gezien en ondergraaft de ingeroepen nood aan internationale bescherming.
3. Verzoekers gebrek aan medewerking blijkt ook uit het feit dat hij doelbewust valse verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van zijn echtgenote S.. Tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde hij dat hij sinds zijn vertrek naar Turkije geen idee had waar ze verbleef. Nu blijkt dat verzoeker in Turkije lange tijd een huis met haar zou hebben gedeeld, dat zij in België met één dag verschil asiel hebben aangevraagd, en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hij niet wist dat ze in België was. Dit toont aan dat verzoeker niet wenst dat de asielinstanties een volledig zicht krijgen op zijn situatie, wat in strijd is met de medewerkingsplicht, die op iedere asielzoeker rust.

b. Beoordeling

Verzoeker voert *in concreto* aan dat hij wel degelijk zijn correcte identiteitsgegevens heeft bekendgemaakt. Hij verklaart dat de kopieën die hij neerlegde afkomstig zijn van zijn originele reispas. Hij wijst er ook op dat hij een originele geboorteakte heeft neergelegd. Hij laat daarmee de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing echter geheel ongemoeid.

Verzoeker erkent aldus dat hij in het kader van de eerdere asielaanvraag een vals paspoort heeft neergelegd, maar gaat eraan voorbij dat ook zijn andere, "echte" Iraaks paspoort andere identiteitsgegevens bevatte dan die waaronder hij zich in België liet registreren. Daarnaast werd ook gemotiveerd dat verzoekers verklaringen, dat hij zijn Iraaks paspoort kon recupereren bij de smokkelaar, in strijd is met zijn vroegere verklaring dat hij het paspoort verloor bij de boottocht naar de Griekse eilanden. Verzoeker beloofde zijn originele Iraaks paspoort neer te leggen, maar legde in plaats daarvan een kopie neer van de eerste twee pagina's van een Iraaks paspoort. Naast het feit dat een kopie slechts een beperkte bewijswaarde heeft, werd ook vastgesteld dat deze kopie onvolledige was, waardoor essentiële informatie, zoals de uitgiftedatum en de MRZ-code, ontbrak. Ook stond het paspoort op naam van 'Y. M. G.', geboren op '22/06/1981', wat niet overeenstemt met zijn eerdere verklaring dat het paspoort op naam stond van 'H. M. G.', geboren op '25/11/1979'. Tenslotte nog motiveert de bestreden beslissing dat verzoekers zoon, A., bij de Belgische autoriteiten bekend staat als 'A. H. M.', wat impliceert dat volgens de Iraakse gebruiken, verzoeker 'H.' en niet 'Y.' zou moeten heten.

De Raad stelt vast dat het CGVS op grond van een omstandige en pertinente motivering heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat verzoeker geen duidelijk beeld schept omtrent zijn werkelijke identiteit. Verzoeker beperkt zich tot *post factum* beweringen zonder deze motivering ook maar in het minst te weerleggen. Waar verzoeker aanvoert dat hij een originele geboorteakte heeft voorgelegd, werd in het arrest van de Raad met nr. 167 535 van 13 mei 2016 reeds geoordeeld dat verzoeker enkel een kleurenkopie neerlegde waaraan geen bewijskracht kon worden toegedicht. In het kader van de huidige asielaanvraag blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker voor het CGVS een geboorteakte zou hebben neergelegd, evenmin blijkt dat hij dit in het kader van het huidige beroep heeft neergelegd.

Verzoeker betwist ook niet dat hij niet kon verklaren waarom zijn belagers meer dan drie jaar na zijn vertrek uit Irak plots zijn broer doodden, noch dat de inhoud van het voorgelegde politiedocument niet in overeenstemming is met zijn verklaringen.

Wat betreft de reden van de inval, acht de Raad het wel degelijk tegenstrijdig dat een gewapende groepering de moeite zou nemen een inval in het huis te doen, terwijl ze zouden geweten hebben dat verzoeker niet meer in Irak was. Dat dit zou zijn om druk uit te oefenen om hem te doen terugkeren, overtuigt niet. De militie zou hetzelfde kunnen bereiken door zijn ouders te bedreigen. Daarenboven verklaarde verzoeker in dit verband wel degelijk dat ze hem "zochten". Verzoekers *post factum* verklaringen werpen geen ander licht op deze onsamenhangende verklaring.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hij pas in mei werd op de hoogte gebracht van het feit dat twee van zijn belagers zich in België bevonden, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen voor het CGVS, waar hij uitdrukkelijk stelde dat hij dit in de eerste asielprocedure verzwegen heeft (gehoorverslag, p. 4). Bovendien brengt ook hier verzoeker geen enkel objectief elementen aan en beperkt hij zich tot beweringen.

Wat betreft zijn seksuele geaardheid voert verzoeker aan dat zijn "*emotionele natuur nu eenmaal weinig gecompliceerd is*" en dit voor hem enkel een kwestie van lustbevrediging is waar hij uiterst pragmatisch mee omgaat. Ook hier beperkt verzoeker zich tot een aantal vage en algemene tegenwerpingen, die niet van aard zijn de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. Zo verklaart verzoeker niet waarom hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van een vervolgingsvrees omwille van zijn geaardheid. Hij verklaarde nochtans dat de situatie in Irak als homo onhoudbaar werd, maar verwees ter ondersteuning enkel naar incidenten die in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Ook aan zijn bewering dat de milities hem zouden viseren omwille van zijn homoseksualiteit wordt ongeloofwaardig geacht. Verzoeker, die verklaart in Irak jarenlang een homoseksuele relatie te hebben gehad, maakt niet aannemelijk dat hij op enig ogenblik hierom problemen heeft gekend in Irak. Ook de omstandige motivering met betrekking tot zijn inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen over zijn bewustwording als homo, laat verzoeker geheel ongemoeid. Verzoeker kon ook evenmin iets toelichten met betrekking tot de homoseksuele relatie die hij onderhield terwijl hij getrouwd was en legde bijzonder stereotiepe en clichématige verklaringen af over homo's.

Daarnaast verklaarde hij in 2008 te zijn gehuwd met S. A. A. Hij slaagde er nauwelijks in om enige duiding te geven omtrent zijn wedervaren als homo die tegen zijn zin met een vrouw was getrouwd. Ook zijn verklaringen over de wijze waarop S. zijn geaardheid ontdekte, waren geenszins eenduidig of

geloofwaardig. Zijn verklaringen blijven ook zeer oppervlakkig met betrekking tot de wijze waarop S. hem hiermee confronteerde.

Verzoeker biedt evenmin enige verklaring voor het feit dat hij jaren later Irak samen met S. heeft verlaten en met haar een woning in Turkije heeft gedeeld. Het CGVS was verder van oordeel dat er geen sprake van toeval kon zijn dat verzoeker en S. met slechts één dag verschil asiel hebben aangevraagd in België. Ook hiervoor biedt verzoeker geen verklaring. Te meer betwist verzoeker niet dat hij en S. nog steeds niet officieel gescheiden zijn.

Verzoeker betoogt dat zijn tweede (religieus) huwelijk louter voortkwam uit familiale druk. Het lijkt de Raad toch weinig verenigbaar met de aangevoerde vervolgingsvrees dat hij, buiten het bereik van zijn familie, alsnog in België tegen zijn zin zou instemmen met een nieuw huwelijk. Verzoeker, die verder ook verklaart een actief uitgangseven te hebben uitgebouwd in holebi-kringen, zal zich in die omstandigheden ook opnieuw verplicht zien zijn homoseksualiteit in het geheim te beleven. Ook legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de vraag of zijn tweede vrouw A. al dan niet op de hoogte is van zijn homoseksualiteit.

Wat betreft het feit dat verzoeker wekelijks holebi-clubs in Brussel zou frequenteren, werd in de bestreden beslissing vooreerst vastgesteld dat hij er niet in slaagde enige duiding te geven omtrent dergelijke ontmoetingsplaatsen die hij in Istanbul zou hebben gefrequentieerd. Over zijn uitgaansleven in Brussel gebruikte hij de bizarre omschrijving dat hij dit "oefent" en gaf hij spontaan de openingsuren en het chronologisch verloop van een doorsnee feestweekend, hetgeen erg ingestudeerd overkwam. Het feit dat verzoeker talrijk foto's van zichzelf in het nachtleven voorstelde, waarbij hij poseert met diverse personen van wie hij beweert dat ze holebi's of transgenders zijn, leidt niet tot een ander besluit. Het CGVS merkt hierover terecht op dat dit niet meer aantoonbaar is dan dat hij met deze personen poseert. Deze foto's bevatten geen informatie met betrekking tot de voorgehouden homoseksualiteit van verzoeker. Met het verwijzen naar deze foto's werpt verzoeker aldus geen ander licht op de hoger besproken motieven.

Waar verzoeker verwijst naar de verstotingsakte die hij neerlegt, blijkt uit de informatie in het administratief dossier ("*COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude*") dat vervalste documenten in Irak zeer gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. De bewijswaarde ervan is dan ook zeer relatief. Gelet op het feit dat verzoeker geheel ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn homoseksualiteit, is ook de bewering, dat hij hierdoor zou zijn verstoten, ongeloofwaardig. Het voorgelegde stuk is niet van aard verzoekers beweringen te ondersteunen.

Wat betreft de foto's van het afgebrande huis, merkt de Raad vooreerst op dat deze foto's van eender welk huis kunnen zijn en dat er geen objectieve elementen zijn waaruit kan worden afgeleid dat dit verzoekers huis zou zijn. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers opeenvolgende verklaringen niet blijkt dat zijn huis in brand werd gestoken, zodat de Raad het raden heeft naar hetgeen verzoeker hiermee wenst aan te tonen. Het verzoekschrift, noch de aanvullende nota, bevatten geen uiteenzetting wat dit betreft.

De Raad bevestigt dan ook de motieven van de bestreden beslissing en neemt deze over.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst tenslotte naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De identiteit en de nationaliteit van verzoeker staan inderdaad niet ter discussie, net zo min als zijn hoedanigheid van *“burger”*. Verzoeker dient wel te worden tegengesproken waar hij betoogt dat er geen verschil zou bestaan tussen de huidige veiligheidssituatie in Bagdad en de situatie die bestond in de periode 2013-2014. Uit een aantal vernietigingsarresten van de Raad uit 2016 kan niet worden besloten dat er actueel nog steeds een dermate hoge graad van willekeurig geweld heerst in Bagdad dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Waar verzoeker in zijn middel een beslissingsstop op het CGVS beschrijft voor Bagdadi, merkt de Raad op dat deze beleidsbeslissing niet inhoudt dat burgers uit Bagdad automatisch in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Het ongelukkige voorval dat één teruggekeerde asielzoeker werd doodgeschoten, betekent niet dat de vrijwillige terugkeer van vele honderden Irakezen - al dan niet met de hulp van de IOM - naar Bagdad in de periode van begin 2015 tot april 2016, geen indicatie zou kunnen vormen van een verbetering van de veiligheidssituatie. In het standpunt van UNHCR

betreffende terugkeer naar Irak van 2016 (Verzoekschrift, bijlage 39) kan in elk geval niet worden gelezen dat er steeds voorbehoud zou moeten worden gemaakt bij een eventuele terugkeer.

De door verzoeker bij het verzoekschrift aangeleverde persberichten (Verzoekschrift, bijlagen 3- 44), die geweldsincidenten beschrijven gedurende de periode die ook in de 'COI Focus' van 26 maart 2018 werden opgenomen, nopen niet tot een andere beoordeling van de algemene veiligheidssituatie, net zo min als de persberichten die hij aan zijn aanvullende nota heeft toegevoegd (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 46-53). Door een aantal geweldsincidenten in de periode 2017 - begin 2018 op te lijsten en te wijzen op de verdwijning van het IS-Kalifaat en de groeiende macht van de PMU-milities, slaagt verzoeker er niet in te ontcrachten dat er een "*significante en bijna constante afname*" is van het geweld (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De veiligheidssituatie in Bagdad*", 26 maart 2018, 1 p. 23). Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad in de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevindt. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensief*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Voor al soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat.

Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken.

De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven)

en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (IDP's) op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Door in de aanvullende nota te wijzen op een verhoogde activiteit van IS door de start van een aantal processen tegen de organisatie (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 51-52), slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat de algemene tendens, wat het aantal geweldsincidenten in Bagdad betreft, een dalende trend vertoont. De door verzoeker aangehaalde processen zijn trouwens tekenend voor de tanende slagkracht van IS. Het gegeven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in de Iraakse hoofdstad wordt niet betwist.

Verzoeker toont met zijn betoog over de rol van de sjiiitische milities en de stijgende sektarische spanning in Irak (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 53) niet aan dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bagdad, die hier ter beoordeling voorligt, rechtstreeks negatief zou worden beïnvloed.

Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de landeninformatie over de sjiiitische milities een ander licht zou werpen op de beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad in de 'COI Focus' van 26 maart 2018, die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota werd overgemaakt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT